

MALARRASSA

El periòdic independent i de distribució gratuïta de Terrassa

Jordi Sellarès

**Ressenya de
L'Imperi del dolor,
de Patrick Radden
Keefe**

PÀGINA 15

Espai CET

**Propostes de Muntanya
inclusiva del Centre
Excursionista
de Terrassa**

PÀGINA 13

Del 9 al 27 de març

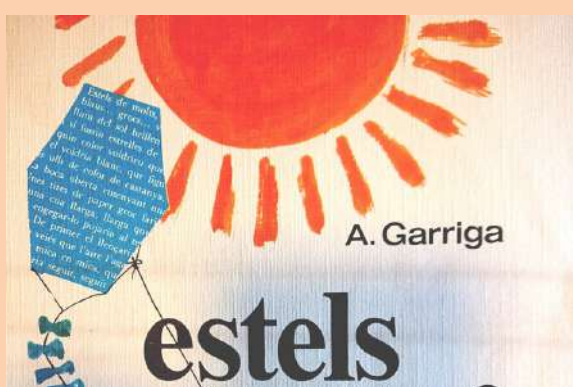
**El 41è Festival
de Jazz torna als
escenaris a
l'aire lliure**

PÀGINA 14

El pedregós camí de la immersió lingüística

→ Un reportatge autobiogràfic
a càrrec de Jaume Valls

PÀGINES 8 i 9

Una renda per redistribuir la riquesa entre tothom

→ La Generalitat posarà en marxa un
assaig de renda bàsica universal que
beneficiarà 5.000 persones

PÀGINA 2

Sense suport institucional a Mireia Comas

→ El consistori no dona suport a la
demanda contra la repressió policial
per part de col·lectius socials

→ L'historiador i activista Enric Cama
rebrà la Medalla d'Honor de la Ciutat

PÀGINES 10 i 11

Collapse sanitari al CAP Terrassa Nord

→ La manca de personal sanitari, les llargues llistes d'espera i de proves
diagnòstiques, problemes agreujats en la post-pandèmia

PÀGINA 3

Polèmica amb els comptadors d'aigua

PÀGINA 3

→ La FAVT exigeix l'Ajuntament:
el manteniment dels comptadors
correspon a l'empresa pública TAIGUA

**DEL 2 A L'11
DE MARÇ**

triafutur.terrassa.cat

Una renda per repartir la riquesa entre tothom

La Generalitat durà a terme un assaig de Renda Bàsica Universal: durant dos anys un grup de persones rebran una assignació mensual, sigui quina sigui la seva situació, i després s'avaluarà l'impacte d'aquesta mesura.

Miquel Gordillo

L'acord d'investidura a què van arribar ERC i la CUP després de les eleccions, farà que durant l'actual legislatura es posi en marxa una prova pilot de renda bàsica universal. Es tracta d'un projecte ambiciós i de gran abast per estudiar el seu impacte, i a la vegada, difondre el potencial d'una mesura de la qual es parla arreu del món des de fa anys, i que té com a objectiu erradicar la pobresa allà on s'implanti.

Existeix un consens en què calen mesures de justícia social urgents davant les situacions de pobresa i precarietat que han estat i són cada cop més grans i evidents arreu. Les bretxes entre rics i pobres, o entre classes, s'amplien, juntament amb la degradació dels estats del benestar viscuda els darrers anys. En aquest context, ha tornat a agafar empena la idea d'establir una renda bàsica universal com a proposta econòmica, política i social, la qual, encara que centenària, continua sent una gran desconeguda.

«Entenem aquest ingrés com un dret, no una caritat, com són els sistemes de subsidis, per exemple l'ingrés mínim vital», explicà Laure Vega, militant de la CUP, en un debat realitzat el passat 19 de febrer a la Masia Freixa, on també Malarra va participar. La ponent, que

forma part del consell assessor de l'Oficina del Pla Pilot per una Renda Bàsica Universal, resumí alguns dels avantatges immediats que els defensors d'aquesta mesura política: «és un ingrés per a tothom que dona dret a l'existència, garanteix la llibertat i a no haver de dependre de ningú per viure». Els promotors de la proposta parlen d'un ingrés que sigui suficient per subsistir, i que «de facto hauria d'acabar amb la pobresa», afirmà Vega.

“Hi ha molta por... així no tenim llibertat”

«Vendre la força de treball per sobreviure fa que no hi hagi llibertat, depenem de la voluntat d'algú altre per contractar-nos», explicà des del punt de vista laboral. «Hi ha molta por, que perdem el lloguer, o la feina... així no tenim la llibertat, i un ingrés com aquest ens dona una força davant l'ocupador». També recordà que hi ha més formes de treball que no és l'assalariat, com el treball voluntari o el domèstic. De totes maneres, per als escèptics, Vega recordà que «allà on s'han fet proves pilot de RBU, en cap cas la gent deixa de treballar massivament».

Una RBU pretén igualment acabar amb la «trampa de la pobresa» que suposa haver de dependre d'un ajut en funció de la situació personal o quan no es té feina digna. En

aquest sentit, Vega també destacà «els efectes importants en una millora de la salut mental per a les persones davant d'un mercat de treball que és sempre incert».

Respecte al punt de vista feminista i d'emancipació de la dona, com que l'ingrés és individual, ofereix «una autonomia que no obliga a estar lligada a una altra persona», en paraules de Vega, la qual també mencionà l'efecte d'ordenació del territori: «una RBU pot donar un cop de mà a arrelar-nos a zones rurals, i no haver de viure concentrats en grans ciutats». A més, una RBU implica una reducció de burocràcia i recursos per a l'administració i que «tenen un cost enorme», ja que s'eliminarien els controls per justificar ser pobre.

Mesurar l'impacte col·lectiu en una comunitat

En el mateix acte celebrat a la Masia Freixa, Bru Laín, professor de Sociologia i membre de l'Associació Renda Bàsica, justificà la utilitat d'un projecte pilot com l'actual, pel fet que permetrà «afinar quin pot ser el millor disseny d'una implantació nacional». Però

5.000 persones escollides a l'atzar entre dos o tres municipis rebran aquesta renda bàsica a partir de 2023

Parlem d'una «prestació monetària pagada per l'estat, de caràcter individual, pagada a les persones; incondicional, no s'ha de complir cap requisit: i és universal, per a tota la població», és la definició més estesa de RBU, tot i que mai implantada com a tal, malgrat la gran quantitat de projectes pilot que s'han fet les darreres dècades, més d'una vuitantena. A USA i Canadà als anys 60 i 70 del passat segle - als anys 80 i 90 se'n va parlar molt menys -, i a partir del 2000, a llocs com ara Namíbia, Índia, Kènia, Holanda, Finlàndia, de nou Canadà i USA, també un petit assaig a la ciutat de Barcelona, etc.

L'Oficina del Pla Pilot per implementar una renda bàsica universal que acaba de posar en marxa la Generalitat, ha dissenyat un ingrés per a 5.000 beneficiàries - l'experiment més gran fet fins al moment -. Per a aquest assaig, «és millor fer-ho en 2 municipis, els quals s'escolliran aleatòriament», explicà Laín. Encara per decidir també, la quantitat assignada podria arribar als 900 € mensuals per situar-se a prop del salari mínim.

En tot cas, segons planteja una RBU real, tothom l'hauria de rebre, però no tothom surt beneficiat: «un 82,5% per cent sortirien guanyant respecte a la seva situació actual, i quasi un 20% sortiria perdent, la població més rica», exposà Laín basant-se en els estudis més recents. De fet, per tal que arribi a beneficiar al 80% de la població, els estudis contempen reformar l'impost de l'IRPF fins al 46%, per això les persones més riques sortirien perdent, encara que rebin igualment l'ingrés. Qualsevol altra prestació quedaria subsumida, de forma que si es rep qualsevol prestació inferior a la renda bàsica, aquella desapareix, però la persona surt guanyant, la qual cosa suposa un estalvi per a l'administració que atorga la prestació. Un altre apunt en aquest sentit, la RBU estaria exempta d'impostos.

Laure Vega (CUP):

«Entenem aquest ingrés com un dret, no una caritat, com són els sistemes de subsidis condicionats»

Bru Laín:

«Una renda bàsica de debò només arribarà amb pressió i lluites, com ha passat amb tots els avenços socials»

obretot, per generar més debat al voltant de la renda bàsica, ja que molta gent encara no coneix el concepte o es mostra escèptica, donat els prejudicis al voltant de la RBU: «cal conèixer i debatre de què parlem per posicionar-se», expressà Laín.

«Si la RBU és un dret, per què hem de testar un dret!», advertí Laín, qui creu que, més enllà dels resultats, una RBU es justifica per criteris morals i ètics». A tall d'exemple: «amb una renda de 740 € per a tota la població de Catalunya tindríem un índex de Gini (mesura les desigualtats d'ingressos dins d'un país) més baix que el de Suècia», indicà.

En l'experiment que es farà a Catalunya, hi haurà un grup de control que no rebria aquesta renda, amb el mateix nombre de persones, que servirà per comparar dades. Així, es mirarà com incideix el fet d'implantar un municipi concret una RBU en «indicadors com ara el consum, la salut mental, treball, estudis, qualitat de la son, alimentació, etc. Laín explicà que «aquí la novetat és que estem testejant l'efecte agregat col·lectiu, «què passarà amb els joves? I amb les dones? Hi haurà menys crims? Quin impacte tindrà en el mercat laboral, i la mobilitat?».

Això sí, Laín adverteix que una renda bàsica «no caurà del cel, malgrat que amb la prova obtenim uns resultats siguin inqüestionables, no la tindrem, aquesta vindrà perquè molta gent darrera batallant-la», reconegué, com ha passat sempre amb altres avenços socials al llarg de la història.

ASSISTÈNCIA ACTIVA
A LA GENT GRAN I ATENCIÓ A LA LLAR

cuidem-nos

Acompanyem a la nostra gent gran cobrint les seves necessitats d'assistència diàries, amb una atenció intensiva i de qualitat.

Sociocomunitari, domèstic, educatiu i ajudes tècniques i adaptatives de la llar

Contacta'ns al 937364722 i explica'ns què necessites

<https://cuidemnos.jimdofree.com/>

El CAP Nord, col·lapsat

Deficient atenció degut a la manca de personal sanitari, llargues llistes d'espera i un sistema informàtic caòtic, són algunes de les denúncies assenyalades per entitats i usuaris del Districte 6.

Demanen al conseller de Salut una reunió urgent amb el CatSalut per tractar qüestions com el CUAP pendent

Miquel Gordillo

Les entitats veïnals del districte 6 on s'ubica el CAP a l'Avinguda del Vallès, juntament amb la FAVT i la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública-Marea Blanca (PDSPT), ja van treure a la llum les moltes mancances del CAP Nord: col·lapsat i amb una greu manca d'atenció. Per això, ara han adreçat una carta al conseller de Salut, Josep Maria Argimon. Demanen una reunió immediata amb el CatSalut per tractar aquestes problemàtiques, i exigeixen una resposta en un termini curt, donada la urgència de la situació.

En una roda de premsa realitzada el passat 24 de febrer, a les portes del CAP, exposaren el que transmeten a la carta al conseller: les llistes d'espera són «interminables», de fins a 1 mes per al metge de capçalera (un any o més per a especialistes), quan «el mateix CatSalut va establir un termini de 48 hores», segons Jaume Àvalos, president de l'AV Sant Pere Nord. Les proves diagnòstiques, com ara «analítiques, radiologia, endoscòpia, o proves digestives, són mínimes o nul·les».

Pel que fa a la manca d'espai del centre, demanen una solució alternativa perquè es desdoblí en un altre lloc o es facin mòduls prefabricats on posar espais de consulta. De fet, l'escrit cita que «el CAP havia d'atendre una població de 26.000 persones i atén

més de 40.000». Les entitats també assenyalen que el sistema informàtic i l'aplicació La Meva Salut és «caòtic», amb «problemes per accedir i la web es bloqueja constantment, no es poden fer tràmits».

Un CUAP que atengui només urgències

I encara una qüestió ben real i actual, la manca d'atenció personalitzada, donat que s'està derivant cada cop més a les trucades telefòniques. De fet, les entitats consideren que és important unificar lluites amb els treballadors de sanitat, els calen condicions laborals dignes per una atenció també digna, en paraules de Maitte Bayés, portaveu de la PDSPT. I recorden que la falta de personal sanitari vulnera la carta de drets i deures de la ciutadania en relació amb la salut, aprovada per la mateixa Generalitat el 2015. L'altra reivindicació és que hi hagi a la ciutat algun CUAP, destinat només a urgències, com a manera de descongestionar les urgències. La necessitat és de tal magnitud que al tancament d'aquesta edició, ha trascendit la intenció de Salut de fer un nou CAP al nord de Terrassa, donat que l'actual no es pot ampliar. Juntament amb l'Ajuntament, s'està mirant la millor ubicació per construir-lo.

El CAP Nord havia d'atendre una població de 26.000 persones, ara ho fa a més de 42.000

■ Associacions veïnals del districte, la FAVT i la PDSPT-Marea Blanca, concentrades davant el CAP Nord.

MG

«La falta d'atenció s'ha agreujat amb la pandèmia, i les patologies no covid s'han triplicat», exposà Bayés. A més, la PDSPT considera un «maquillatge» les dades publicades pel CatSalut: «han reduït les llistes d'espera els darrers dos anys, o la gent s'està morint o ens estan enganyant, que és el més probable».

Per a Jaume Àvalos avisà que «tocar picar pedra i mobilitzar-se al carrer. Al CAP Sud tenen els mateixos problemes que aquí, ens haurem d'unir, però primer espereu una resposta del CatSalut». Abans esperaran una resposta

per part del CatSalut, i també de l'Ajuntament, el qual «sabem que s'ha reunit amb CatSalut i volem que ens informin», declarà Pep Sánchez, president de la FAVT.

«Volen reduir la sanitat pública i que anem a la Mútua privada»

Mentrestant, la PDSPT-Marea Blanca, com està passant arreu del país, prepara mobilitzacions al carrer per mirar de revertir aquesta greu problemàtica. Un horitzó per aquestes accions serà el 7 d'abril, quan se celebra el Dia Mundial de la Salut.

«Ens volen treure la sanitat pública i reduir-la a la mínima expressió, que anem tots a fer-nos d'una mútua privada», expressà Núria Martí amb contundència, membre de la PDSPT; «Però no penseu que a la Mútua puja la qualitat, ho sabem per casos on llistes d'espera, visites repetitives que acaben amb un mal diagnòstic». «Però la qüestió és que paguem i fem de la sanitat un negoci. Si no lluitem perdrem el poc que tenim», afegí Martí, «Quant us cobren per una ressonància, per una ecografia? La primera vegada pots pagar, però la segona i tercera i quarta?»

La FAVT exigeix a l'Ajuntament: el manteniment dels comptadors d'aigua correspon a l'empresa pública Taigua

Els comptadors pertanyen i han de rebre manteniment per part de l'empresa pública Taigua, reclama la federació veïnal, i demana que tres anys després de la municipalització de l'abastament de l'aigua, es desvinculi aquest servei de l'anterior concessionària.

FAVT

Fa uns dies, TAIGUA, empresa municipal d'abastament d'aigua, ha enviat a tots els seus clients una carta informant que ja no es faria càrrec del cobrament del manteniment dels comptadors des de l'1 de gener, i que en tot cas es dirigissin a MINA per a qualsevol aclariment.

Doncs que ningú es dirigeixi en cap cas a Mina, hom s'ha de dirigir a TAIGUA, que és la responsable i proveïdora de l'aigua a tots els efectes. Això vol dir, que han de rebre l'aigua en condicions i han de disposar del corresponent comptador, ja sigui de compra o de lloguer. I el manteniment d'aquest s'ha de fer amb un contracte amb TAIGUA a tots els efectes. I això és el que han de saber els veïns i veïnes.

Quan es va fer la municipalització del servei, volia dir de forma integral, i no a mitges. TAIGUA té l'obligació de resoldre i afrontar el tema dels comptadors i ha de ser aquesta qui ho faci d'una vegada, després de tres anys. exigim doncs,

que TAIGUA assumeixi aquest servei a tots els efectes i l'ofereixi a tots els seus clients.

Per tant, que cap veí/veïna signi cap contracte amb Mina, ho han de fer amb TAIGUA, i dirigir-se a aquesta empresa perquè els ho resolgui, i en cap cas es pot acceptar que defugui de les seves obligacions.

Què demanin la informació necessària a TAIGUA tot exigint una solució, que en cap cas és derivar-ho a Mina.

“Que ningú es dirigeixi en cap cas a MINA, hom s'ha de dirigir a TAIGUA, que és la responsable i proveïdora de l'aigua”

I l'Ajuntament d'una vegada afronti el problema i apliqui solucions i doni els recursos suficients a TAIGUA per a exercir el millor servei i de forma integral, i els comptadors són part del servei. Per tant, si ha de reformar l'Ordenança per adequar-la, que ho faci i no perdi més temps. I d'una vegada, faci el Pla Director i el Pla de comptadors, que pot anar integrat al primer, o per la urgència, fer-lo específic de forma urgent.

El que no pot l'Ajuntament és defugir les seves obligacions, i anar allargant els processos que només generen confusió als usuaris i usuàries del proveïment d'aigua. La municipalització va ser una bona decisió, però ara cal tancar-la de forma correcta, i donar compliment a tot el que comportava, i en aquest sentit no està fent la seva feina, on temes com el dels comptadors haurien d'estar més que resolts. I treure d'una vegada a Mina de tota aquesta equació, ja que només genera confusió del procés.

En aquest sentit, la FAVT, l'Observatori de l'Aigua de Terrassa

i l'AVV del Barri Segle XX, van celebrar una reunió per a valorar aquesta situació, i prendre les decisions corresponents per a exigir a l'Ajuntament de Terrassa, una solució urgent al problema dels comptadors, ja que la ciutadania afectada necessita respostes clares i sobretot solucions, que porten un retard de més de tres anys. Com altres aspectes que encara no s'han resolt i que són molt importants per al funcionament de TAIGUA i perquè aquesta tingui una estratègia clara cap a on anar durant els propers anys, com encara no disposar d'un Pla Director, ni d'un Pla de comptadors que només necessita modifica parcialment l'Ordenança. Hi ha uns quants mu-

nicipis on el tema dels comptadors s'ha resolt, per tant, només cal aplicar el seu model.

Per tant, totes les tres parts van acordar una estratègia comuna, i sobretot, exigir solucions d'una vegada sense més dilacions. També es va demanar una reunió urgent amb els responsables polítics, tècnics i la gerència de TAIGUA per a resoldre aquest tema d'una vegada.

L'Observatori de l'Aigua de Terrassa celebra el seu tercer aniversari

El dia 20 de febrer del 2019 es va constituir, en la seva primera reunió, l'Observatori de l'Aigua de Terrassa (OAT), un organisme autònom que té com a missió la participació ciutadana.

Ara complim tres anys i el nostre objectiu és consolidar-nos com un òrgan que pretén definir una nova cultura de participació per la coproducció de política pública del cicle integral de l'aigua. La nostra missió és posar en marxa, conjuntament amb la voluntat política, la governança de la ciutat, aprofundint així en la participació, la col·laboració i la

concertació amb la ciutadania i els agents socials. Tot això es tradueix en la consolidació d'un nou espai conjunt, fonamentat en els valors de l'aigua com un bé comú de la ciutat, en la responsabilitat pública com un bé natural essencial i indispensable per a la vida i els seus ecosistemes, i com un dret humà que s'ha de garantir a totes les persones. Terrassa s'ha convertit en un laboratori i estem experimentant.

L'aigua és un recurs compartit amb la natura i n'hem de fer un ús responsable i sostenible. És un recurs escàs i ho serà més en el context de canvi climàtic. És un bé comú que no pot ser tractat com una mercaderia. Donada aquesta realitat necessitem per a la ciutat una cultura sostenible de l'aigua construïda sobre aquests valors. L'OAT representa un repte democràtic per la ciutadania, una oportunitat per la ciutat i un referent per altres municipis.

L'Observatori de l'Aigua de Terrassa (OAT) va celebrar el seu tercer aniversari amb un acte al carrer al Raval de Montserrat, el passat dissabte 19 de febrer. Malgrat la climatologia, l'assistència de públic de totes les edats va ser molt satisfactòria. La ciutadania va poder participar en un joc d'identificació d'aigües, es va informar sobre el material educatiu dissenyat i produït per l'OAT, com el projecte estrella: la «Maleta de l'aigua», així com, també es va poder gaudir d'una mostra de l'exposició «L'aigua: aquí i allà» en col·laboració amb Enginyeria Sense Fronteres (ESF) i Taigua i la de «Té gènere l'aigua» elaborada per les Dones d'aigua de Terrassa. Per commemorar aquest dia es

va elaborar per l'ocasió un tríptic divulgatiu del nostre Observatori, que es va repartir entre totes les persones que es van apropar a la nostra carpa. Aquest últim any ha estat especialment productiu i actiu. Les dinàmiques dels grups de treball han aportat molt coneixement: estudis, treballs de recerca, propostes, jornades, etc. Hem enfortit la coproducció, codecisió i cogovern amb Taigua i l'Ajuntament avançant conjuntament en una nova cultura de participació ciutadana.

Som conscients que encara hi ha dificultats a superar: arribar a la ciutadania i recollir les seves preocupacions; per tant, convidem a totes aquelles persones compromeses amb el bé comú a engrescar-se amb el nostre projecte.

Visiteu la nostra web per a informar-vos:

www.oat.cat

No cal que esperem

Fem que el 2022 sigui
un gran any!

*Un primer pas:
col·labora amb Malarrassa
i ajuda'ns a seguir creixent*

entra a malarrassa.cat

Manifest de Dones de Prou Barreres

Estrella Gil García i Comissió Dones Prou Barreres

La violència de gènere continua sent una xacra de la nostra societat i cada dia és notícia als informatius. Cada feminicidi és tota una família destruïda i la sensació que la nostra societat no avança com hauria d'avançar.

Un col·lectiu invisibilitzat a les estadístiques de violència de gènere és el de les dones amb discapacitat, un fet denunciat per COCEMFE. Encara que aquest col·lectiu és molt més vulnerable que qualsevol altre i freqüentment ignorat pels mitjans de comunicació. El fet que una dona vagi a denunciar al seu agressor a comissaria, ja pressuposa un grau d'independència que no sempre té. Potser no pot ni sortir de casa sense el seu permís o la seva ajuda. Potser no pot denunciar per telèfon perquè ningú l'entenc i el mosso de torn li demana parlar amb alguna altra persona amb qui s'entengui millor. Amb qui? Amb el seu agressor? Això està passant.

Cal canviar la cultura de servei. A urgències d'un centre mèdic o a qualsevol comissaria s'hauria de fer obligatori una sensibilització vers la diversitat. Que no ens trobem un metge espantat davant del nostre embaràs tenint una discapacitat, que no es trobem un policia astorat per què no pot tramitar la denúncia que vol fer una dona muda. Calen noves mentalitats i nous recursos, com ara, un policia i un metge sensibilitzats amb la diversitat, coneixedors de la llengua de signes i una gran dosi d'empatia.

És molt trist el seguiment mediàtic de violències de gènere quan afecten a col·lectius minoritaris, com ara immigrants, discapacitats.... On inclús es dona cabuda als micromasclismes alegrement.

Des de la comissió de dones de Prou Barreres continuarem lluitant per l'empoderament, els drets, la dignitat i les oportunitats dels col·lectius invisibilitzats.

I per això diem:

NO a ser ciutadanes de segona;
NO a la resolució i etiqueta mèdica;
NO als estigmes;
NO a les violències de gènere, institucionals, estructurals;
NO al menyspreu;
NO al capacitisme.

I, per tant,
PROU d'aquesta justícia patriarcal i prou a la Violència institucional que ens oprimeix i violenta a totes les dones i encara més a les companyes migrades, racialitzades, empobrides, trans, LGBTI i amb diversitat funcional.

NO a la vulnerabilitat dels drets de les dones amb diversitat funcional i salut mental.

Per això REBUTGEM:

El masclisme, feixisme, classisme, racisme, colonialisme, capitalisme i capacitisme.

També rebutgem la incidència del CAPACITISME en el món laboral sobre totes les dones, però més sobre les dones diverses.

I si cal transformar, transformem!

I si cal barallar-nos amb les normatives, ho farem! Tinguem-ho clar: un dret no és una cosa que algú et dona, és una cosa que ningú et pot prendre.

El comodí del públic

Toni Marcilla

Treballador social

En la darrera setmana, tinc la sensació d'haver assistit al naixement d'una nova manera de fer política. La de la mediatització de les misèries a l'estil d'un reality show, que semblaria és el nou paradigma.

La culebrotització, seria més exacte dir. Culebrot, sí, és el que ha succeït a casa dels de la gavina. No deixa de ser curiós el darrer espectacle. Inversemblant. O sigui, i per resumir-ho, que resulta que el germà de la presidenta de la comunitat de Madrid sembutxaca uns diners per la gestió de la compra d'unes mascarilles i que quan el "jefe" del partit crida a capítol a aquesta i li demana explicacions pel sospitós negoci, lluny d'algun tipus de correcció sobre els fets, comença un especial "gran hermanó" que acaba amb el públic del costat de la presidenta i del seu impresentable afaita i amb el president del seu partit acomiadant-se i sortint de l'hemicicle amb la cua entre les cames.

Un té la sensació que, com que la credibilitat en els valors dels que s'omplen la boca ja no és carta de presentació, els polítics han decidit presentar-se com a personatges d'un vodevil, que sembla els renta bastant més.

El perill de tot això, és precisament aquesta mena de banalització que, em dona la sensació, cada cop assumim més com a habitual. Des del sofà de casa meua, sé quan estic mirant un espectacle de "llum i de color" i em

sembla saber distingir entre el que és espectacle i el que és fer teatre.

El problema és que tot s'embolcalla ara en una dramatització. Potser se n'han adonat que el públic és més procliu a prestar atenció si hi ha una bona posada en escena però em preocupa que comencem a no saber distingir-ho i a no saber discernir entre el que podria despertar la nostra curiositat i el que, en realitat, ens afecta.

“Com que la credibilitat en els valors dels que s'omplen la boca ja no és carta de presentació, els polítics han decidit presentar-se com a personatges d'un vodevil”

La guerra entre Rússia i Ucraïna, n'és un exemple de com contemplem algo que ens hauria de treure la son, com si fos una pel·lícula. No podem assistir en aquesta misèria com si d'un altre espectacle es tractés. Perquè els objectius de Putin van més enllà del territori d'Ucraïna. No podem contemplar les imatges de la invasió russa a Ucraïna com si fossin els focs de Festa Major. L'hem de contemplar amb esglai i amb preocupació. Amb determinació i amb compromís. Avui és Ucraïna, demà igual són Finlàndia i Suècia als que ja s'ha avisat des del Kremlin que, si tenen cap pretensió d'ingressar a l'OTAN, això també tindrà conseqüències polítiques i militars. Ja no parlem d'intimidació, parlem de guerra.

Suposo que sentim a Ucraïna molt a prop, com vam sentir, en el seu moment als ciutadans de l'antiga Iugoslàvia. Però no ens enganyem: Síria, Iemen, Sudan, Israel... Aquesta no és la primera guerra des de l'any 1945. Altra cosa seria preguntar-nos perquè veiem les altres tant lluny malgrat alguns conflictes portin molts més anys i massa morts.

El que ha succeït la setmana passada, cedeix el relleu a la nostra responsabilitat. El comodí del públic, més que mai, hauria de servir per despertar-nos del sopor al sofà i fer-nos protagonistes en la defensa dels nostres més preuats principis; i això passa per la defensa de la democràcia davant d'un boig imperialisme amb el que no cap ni un bri de tolerància.

NO A LA GUERRA

Miquel Mallafré

Això és un no parar. Portem uns anys per emmarcar. Partiré de la base que la crisi d'Ucraïna té el seu origen en el rebuig de Kiev a complir els acords de Minsk, tot un posicionament recolzat per occident. Val? Rússia porta vuit anys esperant que Ucraïna compleixi aquests acords, amb un nombre de morts bastant considerable degut als bombardejos i d'altres. Ha demanat garanties de seguretat a l'OTAN (EE.UU.) i aquests els ha ignorat. Quan va caure la URSS es va entendre que Rússia desapareixeria, però no, Rússia segueix aquí.

Després tenim les analogies. Posats a trobar-ne una podria ser la dels quinze mil morts del Donbass i els trenta mil ferits llargs d'aquests darrers vuit anys de conflicte armat i, en les famílies massacrades per les tropes ucraïneses i els paramilitars nazis per el sol fet de voler tenir un Estat independent. Us sona? Txernòbil i tot el que va comportar, és una menja a part. Sense menystenir el lobby de l'armament i l'exploació dels recursos. No vull deixar desmentir les televisions, amb el seu lema de: "Entre todos la mataron y ella sola se murió". Vull dir, acusant Putin de comunista com un insult, si Putin és comunista jo sóc membre (amb perdó) convençut de la Conferència Episcopal. Tots els que diuen això, no tenen ni puta idea de qui és el personatge, o del que és el comunisme i, el més fòrt, de què vol dir ser periodista. Però aniré més lluny, alguns d'ells també són tertulians que han perdut l'enteniment i volen que l'OTAN, o sigui els EE.UU., ataquin Rússia, en resum, un aplec d'indocumentats donat classes a les televisions de geopolítica sense tenir un dit de front.

Un altre factor a tenir en compte és l'irredemptisme (annexió de territoris estrangers per motius diversos) en general i de l'eslau en particular. Aquest ha causat ja milions de morts a Europa. Clar que Europa tracta fatal a vegades a Rússia, però la cosa no treu que Putin sigui el nou perill mundial, sobretot per als mateixos russos. No estic justificant a un feixista amb ínfulas imperials com Putin, queda clar? Putin, mai ha acceptat que Ucraïna pugui ser un Estat del tot independent de Moscou, ja que ell creu que russos i ucraïnesos "formen part d'un sol poble". Una idea i un principi tsarista.

Mitja Europa, començant per Alemanya, està entregada a Putin amb la seva dependència del gas i el petroli rus. Ara li posaran sancions, que a Putin li rellisquen, ja que quan d'aquí a un temps acabi el conflicte (així ho espero) o invasió i, es faci amb el control d'Ucraïna, Europa, tornarà a aixecar les sancions. No voldria deixar-me la visió imperial de l'OTAN, o sigui els ianquis, la resta de països que formen part són la comparsa. Aquesta organització, en aquests moments, són com una granota amenaçant a un Tiranosaure Rex, quina vergonya foten, ja n'hi ha prou de suportar i donar-li prèdica a aquesta colla de xusqueros.

Tot plegat no té justificació. Tota la meua solidaritat amb les persones ucraïneses que busquen la pau i amb les russes que no donen suport al tsar Putin. Porten molts anys convivint en pau aquests dos pobles com per deixar-se emportar per aquesta nova bogeria. Només els calia una guerra a una població devastada per una pandèmia. Una guerra on l'únic que s'aconseguirà és més dolor, més odi i més destrucció, tot des d'uns despatxos on els que la provoquen no hi seran i de ben segur que els seus fills, tampoc. Què fàcil és enviar a persones que no volen la guerra a matar-se sota coacció i amenaces. Suposo que ja només els queda, o ens queda, una apocalipsi zombi, el meteorit, que un conjunt de volcans ho faci petar tot, o que Belén Esteban entri a la RAE. Més ben bé igual com m'ho expliquin, ho llegeixi o del color que m'ho pintin. Em sobren excuses i explicacions. No vull escoltar pretextos ni justificacions. NO A LA GUERRA. Mai. A cap lloc.

Segons el baròmetre de la ciutat: neteja i seguretat, les grans mancances

Salvador Pérez Riera

Aquests dies van sortir les dades del baròmetre de la ciutat, i com no podia ser d'una altra manera, la valoració tant dels dirigents polítics professionals, siguin al govern o a l'oposició, com la dels diferents partits, haurien d'estar altament preocupats, primer pel grau de desconeixement, i després per la baixa valoració en el seu conjunt. I tampoc pot estar molt eufòric el mateix alcalde Ballart. Tot i ser el més conegut, la seva valoració és baixa. O sigui, que la classe política professional a nivell local s'ho ha de fer mirar, fer autocrítica i alguns començar a plegar.

Un altre aspecte que tampoc és cap sorpresa, són els temes que generen més preocupació a la ciutadania, com són la neteja (consideren la ciutat molt bruta i abandonada) i el tema de la inseguretat. I el mateix succeeix quan valoren els diferents serveis, la gestió d'Eco-Equip i la Policia Municipal, surten mal valorades, i això afecta també els responsables polítics d'aquests serveis.

La valoració sobre la neteja i la inseguretat, són dos aspectes que es mouen per sensacions, ja que cada ciutadà i ciutadana, la seva percepció d'aquests dos problemes, segur que són diferents. Altra cosa, és si a aquesta percepció l'acompanyen dades reals i objectives.

En el tema de la neteja, on influeixen diferents elements, com l'eficàcia dels serveis, la ciutadania amb més comportaments incívics i la incoherència de l'administració a l'hora de fer complir les normes, de no fer campanyes de sensibilització permanents i d'aplicar una política passiva i d'incapacitat per afrontar el problema.

La part de la neteja que és on es veu el problema per part de la ciutadania, està plenament combinada amb la gestió dels residus, que és on rau de veritat la gravetat. I el més greu és que la ciutadania no el percep com el veritable problema a afrontar a curt, mig i llarg termini. I els responsables polítics són els primers que no ho entenen, no ho expliquen de forma clara i concreta i no apliquen solucions, perquè l'Ajuntament no té cap estratègia al respecte, i el problema es fa cada cop més gran. I el final, està plenament escrit i els esclatarà a les mans.

La solució no és anar abocant diners. És tenir una estratègia clara, una bona gestió dels serveis municipals, la màxima transparència vers la ciutadania, explicant la gravetat de la situació, i fer molta pedagogia perquè s'entengui el problema. Deixant d'anar arrossegant el problema des de fa anys, on el nivell d'incompetència, irresponsabilitat i improvisació ens porta a la situació actual.

I en el tema de la inseguretat, tornem de nou a les percepcions, i sobretot, a veure com el discurs sistemàtic i estratègic d'alguns partits i col·lectius, que aspectes puntuals, ho converteixen en notícia, i en fan d'altaveus. Les acusacions sobre la immigració, el discurs d'alguns barri com si fos la Mina, convertir l'ocupació com un delictes lligat als robatoris i atraments, no ajuda a tranquil·litzar la vida, tot generant una bombolla com si això fos la realitat.

“El més greu és que la ciutadania no percep la gestió dels residus com el veritable problema a afrontar a curt, mig i llarg termini.”

Moltes vegades, oblidem un altre aspecte important, les deficiències en la gestió de la Policia Municipal al llarg dels anys, amb la incapacitat de millorar-la, ens ha situat amb un servei conflictiu i amb molts problemes no resolts, i com és evident, la ciutadania també ho percep. Per tant, és normal que la inseguretat sigui el segon problema i el servei responsable, un dels mal valorats.

Però en tots aquests temes no podem oblidar qui en van ser els responsables que durant quaranta anys van governar la ciutat. I recordar que alguns van tenir responsabilitats directes en la última legislatura, tot pensant que la memòria és feble. Ara són els grans cridaners, són els que busquen recuperar com sigui, el govern que van perdre. I quan haurien de callar per la seva incompetència i irresponsabilitat, augmenten la cridòria.

En la gestió de la neteja i la gestió de residus, així com en el tema de la seguretat, o sigui, la gestió de la Policia Municipal, el PsoE-Psc, en tenia la responsabilitat directa. I a més de no solucionar res, van ser els que miraven a una altra banda, sense donar solucions a la gestió d'aquests serveis i problemes, tot i que en sabien la mala gestió que es feia. I sobretot el grau d'incompetència política en la gestió d'Eco-Equip que encara avui l'estem patint.

Alguns poders fàctics locals, recorden aquells temps en que manaven i feien negoci, en tenien el monopoli pactat amb el govern local, tenien l'urbanisme municipal al seu

servei. Aquells anys que alguns en diuen de glòria, gràcies a uns alcaldes i governs al seu servei, els anys vuitanta, noranta i dos mil, van ser perfectes per als seus negocis. Allò que alguns venen i desitgen amb el discurs de la ciutat al món, productiva, amb iniciativa... Senzillament, un mer miratge i voler mostrar una realitat inexistente.

En contraposició al desmantellament funcional de l'empresa municipal Eco-Equip, que gràcies a aquelles polítiques nefastes a partir de l'any 2012, i sobretot, 2014, la van ensorrar en la misèria plena, i encara avui n'estem patint la incompetència. I alguns dels seus responsables són els que avui criden, i tenen la barra d'exigir solucions que quan van governar, van ser uns veritables impresentables d'unes polítiques nefastes en temes de gestió de residus i de neteja, entre d'altres.

“Han de ser la ciutadania i les seves entitats les que imposin els seus criteris, entomín amb força un model amb capacitat de decisió, exigint al govern local que es deixi de viure de titulars”

És evident que el govern actual ha de resoldre i afrontar aquesta herència rebuda, i que no es pot viure de les xarxes, la publicitat, la propaganda i les capçaleres dels diaris. Aquesta és una estratègia de curt termini, i al final, la no solució dels problemes, acaba explotant per la realitat, que és tossuda.

Però no pot ser que aquells que fa anys van llençar per la claveguera els seus principis ideològics, i només els ha preocupat la cadira i el sou com a professionals polítics, i que alguns pensaven que l'Ajuntament i el partit, tot era seu (afirmacions d'un secretari d'organització), siguin ara els promotors de la cridòria permanent; ells ja van demostrar la seva incapacitat i incompetència.

Davant de tota aquesta disbauxa, han de ser la ciutadania i les seves entitats les que imposin els seus criteris, entomín amb força un model amb capacitat de decisió, exigint al govern local que es deixi de viure de titulars, tenir memòria per no oblidar els incompetents que ara criden, i sobretot, recuperar l'exercici de ciutadania, amb el que això vol dir en drets, però també en obligacions.

I reitero, en el tema de la gestió de residus és on tenim un problema greu a resoldre, i si continuem despistats en la incompetència i no es fa res, patirem de veritat.

I en els temes d'inseguretat, primer s'ha de resoldre d'una vegada la gestió de la Policia Municipal. Després, no permetre que els discursos d'inseguretat es converteixin en la línia estratègica d'alguns partits i col·lectius molt concrets.

Dos judicis, moltes vides i una gran advocada

La vida i el temps corre i no som del tot conscients que hi ha persones que sempre lluiten per a millorar les coses. Ho fan en tot el que toquen, però ha de passar un fet intens per recordar-ho i prendre'n consciència. A vegades, les relacions que són riques també necessiten un sobresalt, i de sobte, sense adonar-te'n apareix aquest instant... instants que et deixen bocabadada i que et recorden que estàs on has d'estar i qui tens al costat.

I així va passar... Una casualitat va fer que els dos judicis de jurats populars més intensos de la ciutat dels darrers anys, hagin coincidit correlativament en el temps, entre el dia 24 de gener i el dia 14 de febrer. Dos judicis molt semblants i molt diferents, a la vegada, però que van ser treballats per la mateixa persona. Dos judicis sobre dues vides perdudes. Què dic dues vides... moltes vides!!!

Crec que, en casos així, no sols es perd la vida de qui ens deixa. No són només una o dues dones. Hi ha tota una família, amigues, companyes... que també perden. Una pèrdua que es pateix des de les entranyes, i fa que ens preguntem: com podem viure en una societat amb homes que són monstres invisibles, que un dia sense cap escrúpul i amb sorpresa de l'entorn, maten?

I que maten sense explicació humana possible, simplement perquè tenen la maldat disfressada

en una aparença d'homes d'èxit i triomfalismes, que han trobat un motiu per justificar el que la raó no pot. Aquella raó del ciutadà normal, del ciutadà mitjà, del que curra, del que no maquina, del que no parasita, del que s'esforça, del que fa el que vol, el que estima a la seva parella i família, el que cuida...

A l'Eva la va assassinar el seu marit i a la Mònica la seva ex parella. Quant de dolor, però també quanta ofensa i humiliació a la vegada.

Però també, quant agraïment i reconeixement a aquesta altra dona i advocada, la Isabel, de qui ningú en parla, i que ha lluitat per la dignitat de l'Eva i la Mònica i les seves famílies. Una dona que cada dia lluita per totes les dones. La Isa ha defensat les víctimes i les seves famílies, i s'ha trobat amb una defensa, on els assassins no han volgut respondre a cap de les seves preguntes.

És un honor i un orgull tenir entre nosaltres, com a dona i com a advocada, a dones que lluiten per totes nosaltres. Dones que hipotequen la seva vida, les seves relacions personals i les seves famílies per ajudar les altres.

I jo em pregunto, això, no és notícia? Doncs sí, ho és i considero que molt bona notícia.

Gràcies ISA!!!

Lluïsa Melgares
Advocada

ASSESSORA
— gestió en economia social —

**Centre de formació i gestió
de Cooperatives i Societats Anònimes
Laborals del Vallès Occidental**

- Constitució de societats
- Assegurances
- Comptabilitat
- Estudis de viabilitat
- Assessorament laboral
- Gestió social
- Capitalització de l'atur
- S.L. i autònoms

**Carrer Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa**

Telèfon
93 780 28 88
info@assessoragestio.com

QUESTIONS A RESOLDRE PER L'AJUNTAMENT DE TERRASSA (2)

On és el dret a una democràcia participativa a Terrassa?

JOAN TAMAYO SALA

Advocat pels DDHH, membre Comissió DD-HH-ICATER, Espai Drets i de l'Institut de Drets humans de Catalunya

És evident, encara que passi per alt, i es vulgui fer veure tot el contrari, que a nivell local, encara no s'ha practicat mai el que hauria de ser una **democràcia participativa**, en definitiva una democràcia real.

La resposta la trobaríem en moltes causes, però es evident que el sistema en què estem immersos no ho accepta, perquè no està disposat a que els poders de sempre perdin privilegis o es vegin qüestionats. I els partits polítics que juguen dins d'aquest sistema (ja siguin d'esquerra, de centre o de dreta) accedint a les institucions que el mantenen, ja els hi va bé, perquè es una forma de sentir-se segurs en el poder i poder disposar d'ell (la majoria de vegades pels seus propis interessos, i no els de la ciutadania).

De totes formes, alguns il·lusos com jo, sempre esperem que els polítics que accedeixen a gestionar l'administració més propera a la ciutadania, els Ajuntaments (l'àmbit local), siguin més valents i honestos i juguin a cedir una mica més de poder a la ciutadania per caminar cap una **democràcia real** i fugir d'aquesta democràcia representativa i caduca.

Però ja veiem que NO, i les frustracions que hem patit durant aquesta quasi 43 anys dels mal anomenats "Ajuntaments Democràtics" són moltíssimes.

Què seria el que no entenem o no volem entendre a l'hora d'impulsar accions per acostar la política als ciutadans i ciutadanes?

Quan parlem del "Principi de Participació Política", s'ha de saber que es tracta de reconèixer que aquest implica la dimensió política de tots els drets humans i el necessari espai de participació ciutadana en cadascun d'ells. És un Dret Humà transversal.

En la Declaració de Monterrey del 2007, on es parla dels Drets Humans Emergents, en el seu art. 7 es defineix el Dret a la Democràcia Participativa d'aquesta forma: "Tots els éssers humans i tota comunitat tenen dret a participar activament en els afers públics i a gaudir d'una administració democràtica en tots els nivells de govern".

Aquest dret humà fonamental comprèn els drets següents:

1. El dret a la ciutat, que assegura que tots els éssers humans i tota comunitat troben a la ciutat les condicions per a la seva realització política, econòmica, social, cultural i ecològica.

Anant a fets concrets: què passa amb el POUM? (Pla d'Ordenació Urbanística Municipal) Quan s'ha facilitat, de forma oberta i transparent, que la ciutadania tingui la última paraula sobre el model de ciutat que vol? I es prioritzi la veu dels veïns i veïnes i no la dels interessos especulatiu de les empreses immobiliàries, per exemple? I així podríem seguir.

2. El dret a la mobilitat universal, que reconeix el dret de tota persona a migrar i establir la seva residència en el lloc de la seva elecció. No cal recordar la feina que ha costat (i encara falta avançar més) que l'Ajuntament reconegui que el Dret a l'Empadronament és un dret bàsic i que s'ha de facilitar al màxim a tothom, i no posar tantes barreres "burocràtiques" o mentals. I si s'ha avançat una mica es gràcies a l'actuació de la Sindica de Greuges de Terrassa i a les entitats socials que han empès.

3. El dret universal al sufragi actiu i passiu, que empara el dret de tota persona major d'edat, amb independència de la seva nacionalitat, al sufragi actiu i passiu en tots els processos electorals i consultes populars que se celebren en el seu lloc de residència habitual.

4. El dret a ser consultat, que garanteix el dret de tots els éssers humans a ser consultats col·lectivament sobre les decisions que els afecten. Quina dinàmica habitual de consultes ciutadanes ha engegat l'Ajuntament, durant aquests anys? Cap!

5. El dret a la participació, que implica el dret de totes les persones i tota comunitat a participar, mitjançant vies àgils i eficaces, en l'adopció i el control de decisions públiques en les matèries que els concerneixin, així com a impugnar davant dels tribunals aquelles

decisions respecte de les quals al·leguin un dret o un interès directe o indirecte com a fonament de la seva legitimació. Només vull recordar, a tall d'exemple, el model organitzatiu de l'Ajuntament (el menys participatiu possible). Prestar serveis públics bàsics i fonamentals mitjançant empreses municipals (amb uns Consells d'Administració "inaccessibles al control polític i ciutadà" i sense cap mena de transparència. Si que hi ha hagut una petita victòria ciutadana amb l'Observatori de l'Aigua i la municipalització d'aquest servei (ja veurem fins on es podrà arribar).

Podríem afegir el model dels Consells Municipals. Un altra eina "enganyosa" de macro organismes que disfressen el que hauria de ser una participació democràtica, per a poder seguir tenint el poder polític i el control absolut de les decisions polítiques.

I què trist, per exemple en un moment que s'haurien de prioritzar les polítiques de serveis socials i un Pla de Xoc Social, que tot això, estigui en mans, única i exclusivament dels polítics o alguns funcionaris (dins els seus despatxos), o en el cas de les treballadores familiars (SAD) en mans de empreses privades "explotadores i mercantilistes". Tot excepte que la ciutadania i pugui participar.

És molt urgent, si no volem acabar en un sistema cada cop més autoritari, que sobrin vies àgils i eficaces, adaptades a tots els col·lectius per l'adopció i el control de decisions públiques i la promulgació de normes, de manera que es garanteixi l'autodeterminació de la comunitat política.

Cal dotar els òrgans participatius ja existents i els nous que es creïn, de més capacitat de decisió (amb veu i vot) vinculant, adaptant els Reglaments Municipals a un visió de compliment dels Drets Humans (Carta Europea de Drets Humans a la Ciutat).

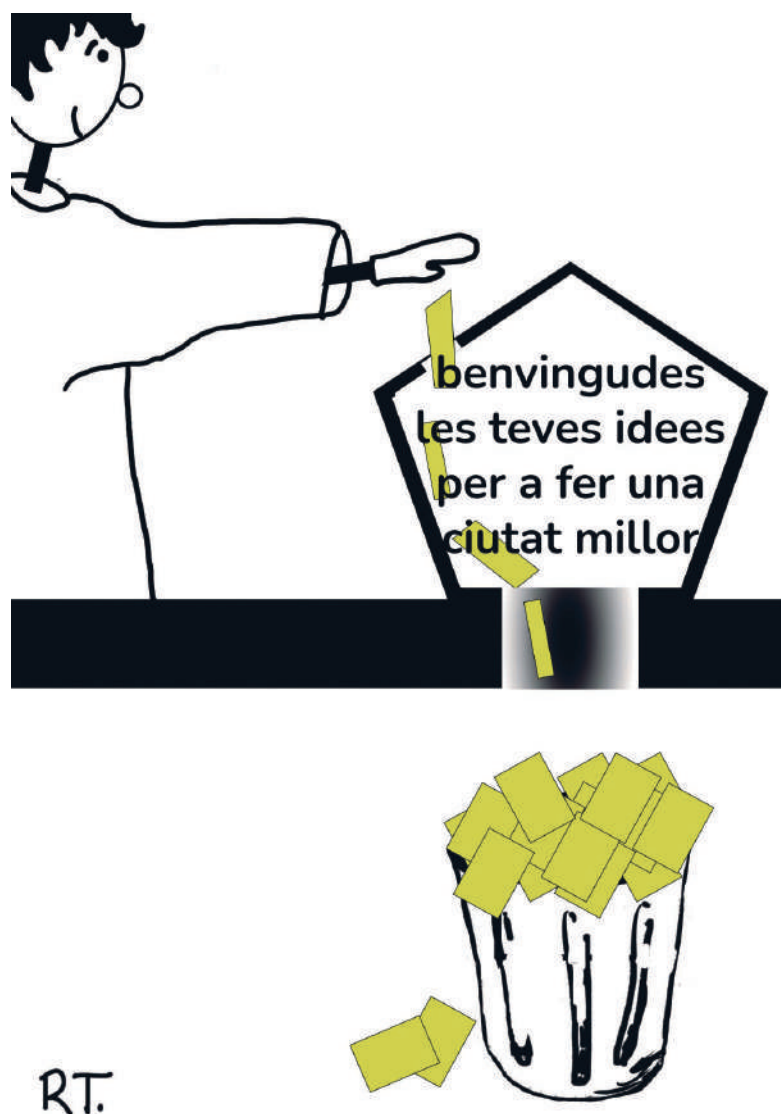
Cal fer un seguiment rigorós i transparent de les mocions i les resolucions que s'adoptin en els plenaries respectius com a mesura d'impuls a la credibilitat democràtica. Com es possible, per exemple que al Ple del mes de desembre 2020 s'aprovi una Moció presentada pel Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana per impulsar un Pla d'Acció Social Urgent i una Comissió de Treball per dinamitzar i enriquir els Serveis Socials, i a hores d'ara encara estem esperant: **no té sentit i és irresponsable** perquè menysprea a la ciutadania... a qui teòricament representen.

Mitjançant l'ús de recursos didàctics i dinàmics, s'ha de fomentar la participació i l'eliminació de la visió llunyana que es té en general dels assumptes polítics (començant pel món de l'educació formal) on són els debats sobre els temes que els afecten, entre joves, per exemple?

On són les plataformes de participació aprofitant les xarxes i les noves tecnologies? De manera neutre i objectiva?

Teniu por? Molta por, a perdre el poder? O és que no heu entès el que vol dir Democràcia??

"Què passa amb el POUM? Quan s'ha facilitat, de forma oberta i transparent, que la ciutadania tingui la última paraula sobre el model de ciutat que vol?"

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL·LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela, Miquel Gordillo, Jordi F. Fernández

DISSENY I MAQUETACIÓ

Luis Miguel Galache, Miquel Gordillo

COL·LABORACIONS

Joan Tamayo, Jordi Sellarès, Salvador Pérez, Miquel Mallafre, Emili Díaz, Eloi Falguera, Fèlix Pardo, Víctor Rivas, Dolores Lledó, Domènec Martínez, Jaume Valls, Toni Marcilla

La responsabilitat dels escrits dels periodistes i col·laboradors recau en els seus autors. Malarrassa no comparteix per força les opinions reflectides en els textos publicats.

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

7.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL

DL B 2072-2015

COL·LABORA:

 Generalitat de Catalunya
 Departament de la Presidència

IMPRIMEIX:

 dbcoop
 sccl

DISTRIBUCIÓ

La Terrassenc SCCL

CONTROL DE DIFUSIÓ PGD

PGD

ADHERITS A:

 amic
 associació d'entitats d'informació i comunicació

Cartes impertinents

El pedregós camí de la immersió lingüística

Jaume Valls droguet

If you can keep your head when all about you are losing theirs and blaming it on you.
Rudyard Kipling, IF

Més lluny, heu d'anar més lluny/dels arbres caiguts que ara us empresonen,/i quan els haureu guanyat/tingueu ben present no aturar-vos.

Konstandinos Kavafis; Carles Riba; Lluís Llach (1975)

Vull recórrer el meu pas per les aules fixant-me en l'atenció a la llengua catalana. De ser una assignatura tolerada, a entrar al currículum, i finalment, a tenir un paper preponderant amb la immersió lingüística. Tota vegada que vull agrair el treball de tantes companyes i companys amb qui he compartit il·lusió i esforç. I un reconeixement als qui encara us hi esteu trencant les banyes. Calladament. Sovint baquetejats. Però que us aixequen cada matí i hi torneu. Coratge!

1969. Inicis a Nou Barris-La Guineueta- de Barcelona. L'escola Ginesta és en una construcció pobre al damunt d'una sala que fa d'església. Hi treballa la llengua amb un llibre preciós, *Estels*, publicat per Teide (1968). Redactat amorosament per l'Àngels Garriga, mestra sàvia i mare de la Marta Mata. El llibre, un aplec de textos que acosten els vailers a les tradicions de Barcelona, a les rondalles, als poemes i fins i tot al teatre i il·lustrat per l'inefable Cesc. Ah, i molt important, m'empapo dels punts que defineixen l'Escola Activa/ Nova. Vols una millor manera d'encetar el camí de mestre de minyons!

1973. Bo i acabant Magisteri a la Normal de Sants, faig classes pagades per Omnium Cultural -els mestres de català- ja a la nostra ciutat. Una lluita a contracorrent. Dies durs de picar pedra.

1976. "Oposiciones" el juliol, de les quals surto Maestro Nacional. Formació pobra, magra, per anar a Almendra-lejo, Ponferrada o Mura. Com definia José Antonio: «España una unidad de destino en lo universal», una frase tan buida com el que va ser la formació rebuda a la Normal de Sants. M'envien al Colegio Nacional José Carbonell, nou de trinca en un descampat sobre el Poble Nou de la ciutat. Hi faig unes horettes de llengua i encara gràcies. Faig també les de la meva paral·lela de 1er, perquè

ella no en sabia. Ara, però, hi ha un reconeixement explícit. És al currículum escolar.

Formació no reglada. Mentrestant, he escoltat Pau Vila, Marta Mata, he assistit regularment a les escoles d'estiu de Rosa Sensat. Seguidor del Xesco Boix, dels Cicles de Teatre Cavall Fort al Romea que arribarien també a la casa com Rialles (1972). La literatura de la mà de l'Aurora Díaz-Plaça, ella em va regalar *Gip en el televisor* de Gianni Rodari. A aquest pedagog vaig conèixer-lo personalment a l'escola d'Estiu del 1977 que hi desplegà un curs. Joan Amades i la rondallística. Revistes com *Faristol*, *In-fan-cia*, *Perspectiva Escolar* i *Cuadernos de Pedagogía*.

Al diari *Tele/Expres* del 10 de maig de 1975, en portada s'hi lleix:

CATALÀ A L'ESCOLA
«El estado se hará cargo de la enseñanza de las lenguas maternas en preescolar y EGB»

1978. Canvio a l'altre cantó de la ciutat, les Arenes, Colegio Juan XXIII. Edificat arran de la riuada com un focus vertebrador del barri, compta amb un teatre-cinema de més de quatre-centes butaques, biblioteca, sales de reunions i dotze aules en dos pisos al damunt. Al davant i fent de màquina del tren, hi ha l'intrèpid escolapi "padre Alejandro", l'Àlex García Duran. Quan hi arribo ell és molt lluny, és a educar els xavals del carrer a Mexico DF.

"Amb les tres hores setmanals de llengua, es constata que els xicotots de 14 anys no obtenen una bona adquisició del català"

Començo fent-me càrrec de cursos de cycle mitjà. El contacte amb la llengua porta la lectura de Sebastià Sorribas i el convido a parlar amb els galifardeus de deu anys. Un altre cop ens arribem a casa de l'Anna Murià, havent llegit contes seus. I encetem espectacle, el teatre de titelles, amb una sessió magistral de Joan Baixas de la rondalla "La flor Romanial". Una sessió pilot del programa de *Pedagogia de l'Espectacle* (1975) nascuda a la ciutat. És la llengua que fa entrar en l'entramat de la cultura. La clau per bucejar en el mar mil·lenari de tantes generacions, tantes històries, tantes lluites per arribar al nostre present incert.

Amb les tres hores setmanals de llengua, es constata que els xicotots de 14 anys no obtenen

una bona adquisició del català. Acaben l'educació primària, el 8è curs, sense dominar-la prou. L'Àngel Copete prou els ha comentat que els serà molt útil per anar a treballar, que podran defensar-se millor. Que tindran més possibilitats de trobar feina. Però el nivell amb el que surten és baix. L'Àngel té un bon ascendent amb els grans perquè els fa Socials. I té manetes per actuar amb ells, se l'escolten.

"Ja s'ha començat a posar remei a l'anomalia presentada amb un nou enfocament. Ve avalat per l'experiència canadenca"

197... Els anys setanta havia aparegut un cartell al carrer que em va fer qüestionar el meu treball docent. De sempre

venia l'empelt de la llengua castellana, venia de menut quan havia après a llegir i havia continuat al llarg de l'escolaritat. Els batxillerats també havien continuat així. Val a dir que llegia *Cavall Fort*, els *Tintins*, després novel·les. Era capaç de seguir una conferència en català i anar prenent les notes en castellà. Traducció simultània, m'hi havia avesat.

No va ser fins a una mena de curs pont, passat el batxillerat, que vaig estudiar la llengua catalana i feia els dictats amb *La revolta dels animals* (*Animal Farm*) de George Orwell. Finalment aprenia a escriure-hi. Ei, que torno al cartell del començament del paràgraf que em va interrogar vivament. Era d'Omnium Cultural. S'hi veia una verda pissarra amb la frase: ENSENYAMENT EN CATALÀ.

No veia possible un canvi

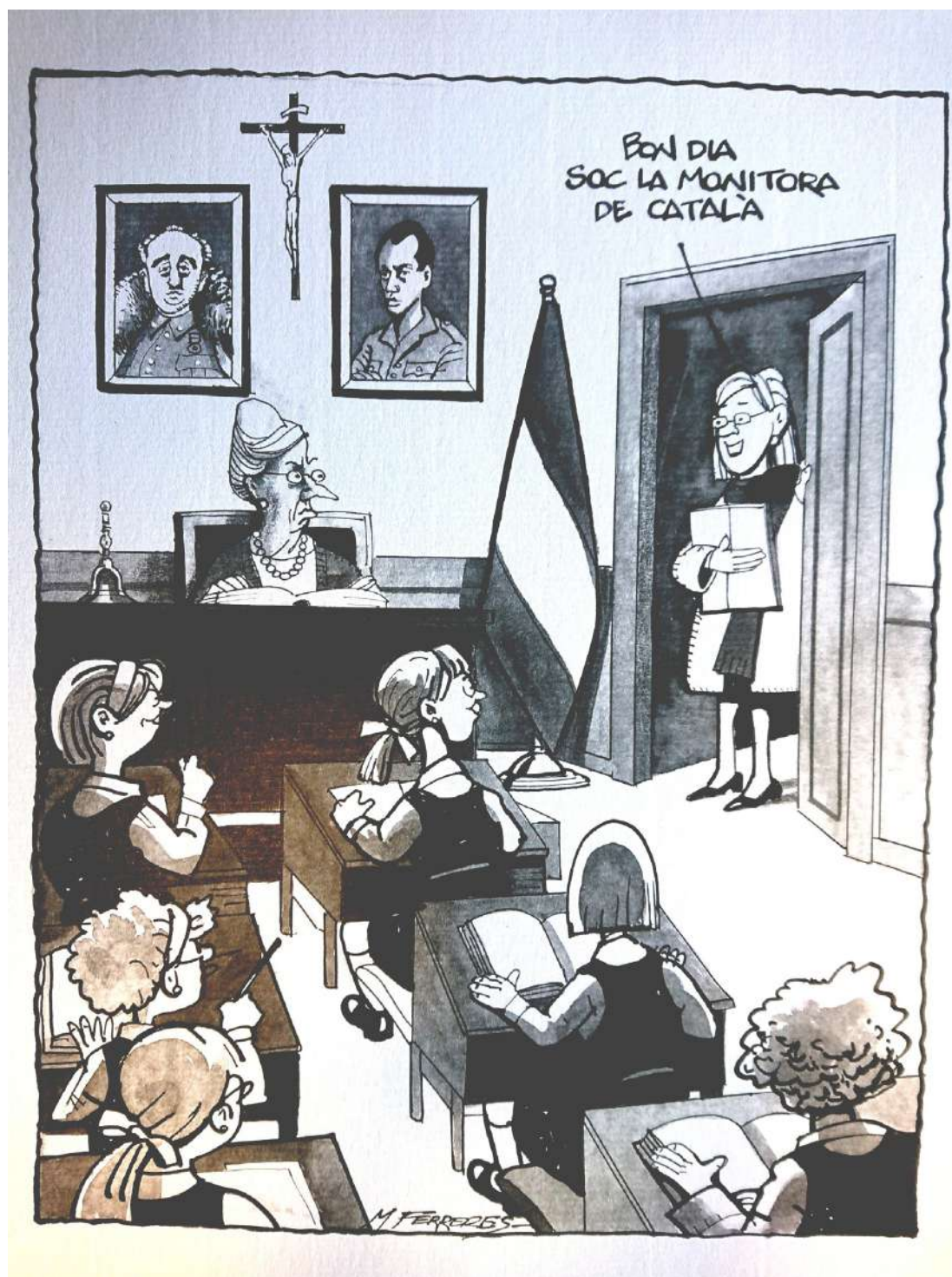
d'aquell calibre, això no pot ser, em deia silenciosament. Em va commoure la proposta, però la veia inviable. Era la sembra, tot just, d'una nova llavor que creixia amagada encara sota terra. Dies vindrien.

Diario de Terrassa, 18 de maig de 1985. Un article de pàgina sencera ve encapçalat així:

«SIETE ESCUELAS PÚBLICAS DE PÁRVULOS HAN INICIADO EL "PROCESO DE INMERSIÓN" DEL CATALÁN»

«El objetivo es que los alumnos en segunda etapa terminen con un bilingüismo perfecto.»

Ja s'ha començat a posar remei a l'anomalia presentada amb un nou enfocament. Ve avalat per l'experiència canadenca. Debatem el tema en claustre. Es requereix la presència d'experts. L'Associació

→ EL PEDREGÓS CAMÍ DE LA IMMERSIÓ LINGÜÍSTICA

de Mestres Alexandre Galí de la ciutat prepara una tau-
la rodona al Centre Cultural
(26/2/1986) amb J.L. López
del Castillo -lingüista-, Miquel
Tresserres i Mercè Galí, regi-
dora d'Ensenyament: "Norma-
lització lingüística i cultural de
l'escola" n'és el títol.

L'Àngel Copete, el director, ha
dit ben clar al claustre de mes-
tres que cal fer un reciclatge de
la llengua si pensen romandre
a Catalunya (*reciclatge o male-
ta*). Per altre cantó, ha explicat
els pares el plantejament de la
immersió, i els ha assegurat
que no aniria en detriment de
la llengua castellana. Li tenen
tota la confiança.

Per altre cantó, s'ofereix for-
mació específica per a dur a cap
la immersió a càrrec de Dolors
Flamerich: *Elements d'Expres-
sió Oral. Català progressiu*. Es
fan les sessions els migdies en
una escola que disposava d'es-
pai per acollir-nos d'arreu de la
ciutat. Malgrat la incomoditat
de dinar d'entrepà i presses per
ser abans de les tres als centres,
s'hi assisteix (84-85 i 86-87).
Es busca una preparació adient
per enfocar aquest canvi coperni-
cà. Més tard, es publicarà el
llibre que aplegava aquests
elements esparsos: *Com fer
descobrir una nova llengua*. Hi
ha il·lusió, ganes de fer-ho bé,
empena col·lectiva.

Al Claustre del Joan XXIII

continua el debat. Per un can-
tò, els que ens ho creiem, ens
hi hem preparat i veiem clar
el camí i els que s'hi mostren
reticents i no volen saber-ne
res. L'Àngel, finalment, decan-
ta la balança cap a la nova ma-
nera d'enfocar la llengua amb
un argument de poc pes però
de murri, sempre havia sabut
capejar els temporals. Accepta
la Immersió i no va més enllà.
Perquè no vol que el nostre
centre sigui el "furgó de cola"
amb el fanalet vermell. Veient
venir que s'estendrà, no vol po-
sar bastons a les rodes, no vol
fer resistència numantina con-
tra una batalla perduda.

Ara bé, quan es parla de qui
se'n farà el càrrec, de la Im-
mersió, ens va clavar una mi-
rada entre burleta i irònica
exclamant: «Apa-li, vosaltres
que l'heu defensada arreman-
gueu-vos-hi!».

**"Al Claustre del Joan XXIII
continua el debat. Per un
cantó, els que ens ho creiem,
ens hi hem preparat i veiem
clar el camí i els que s'hi
mostren reticents i no volen
saber-ne res"**

Curs 1987-88 Iniciem la Im-
mersió amb l'Anna Carpena
als dos grups de 4 anys. Co-
mençarem amb els elements

d'expressió oral. Petites histò-
ries on des del primer moment
la canalla ja parlava. Repetint
mots, expressions que anaven
creixent en nous matisos, can-
tant. Fent una comunicació
directa, viva. Rellegeixo ara
uns fulls d'una proposta foto-
copiada que sens va repartir
en la formació: una història de
la Gemma i en Marc: *El fan-
tasma del Castell*.

Curs 1988-89. Excepcional-
ment he trobat el bloc on ana-
va escrivint la programació de
gener a juny de 1989. Tingueu
en compte que és ja durant el
2on any de la Immersió. Per
exemple, a la setmana del 16
al 20 de gener destaco l'Anà-
lisi Fonètica: picar paraules;
reconeixement de la síl·laba
tònica. Paraules curtes de co-
ses grans i paraules llargues
de coses petites. El fonema...
Va ser un treball apassionant,
dia a dia. La canalla seguia les
propostes.

Val a dir que vaig tenir una
companya molt pencona, amb
moltes iniciatives a l'aula. Par-
lant en plata em feia gelós,
però vaig acabar acceptant que
feia el meu paper programant
conjuntament i donant el que
podia. Ella no em va fer sentir
mai malament i treballàvem
colze a colze.

Fent ús del cinema, vam por-
tar el film d'animació *La Flau-*

■ Portada del llibre *Estels* (Teide, 1968), un dels més importants per al professorat en aquella època

**TAULA RODONA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA I
CULTURAL DE L'ESCOLA**

PER NORMALITZAR EL SISTEMA EDUCATIU I ARRIBAR A L'ESTADI EN QUÈ LA LLENGUA CATALANA I LA CASTELLANA ESTIGUIN EN IGUALTAT DE CONDICIONS, CAL UN TRACTAMENT ESPECÍFIC PER A CADA UNA. PERÒ QUIN?

IMMERSIÓ? PROJECTE PROGRESSIU DE CATALANITZACIÓ? ENS MANTENIM AL MARGE DEL PROBLEMA?

• JOSÉ LUIS LÓPEZ DEL CASTILLO, LINGÜISTA, PROFESSOR DE L'ESCOLA D'EBB DE LA U.A.B.
• MIQUEL TRESSERRES
• MERCÈ GALÍ, REGIDORA D'ENSENYAMENT DE L'AJUNTAMENT DE TERRASSA

DIMECRES 26 DE FEBRER A LES 7 DE LA TARDA
AL CENTRE CULTURAL DE LA CAIXA DE TERRASSA

ORGANITZA: COMISSIÓ DE NORMALITZACIÓ DE LA LLENGUA CATALANA

■ Cartell de la
taula rodona
"Normalització
lingüística i cul-
tural de l'escola",
celebrat el 26 de
febrer de 1986 al
Centre Cultural
de la Caixa de
Terrassa

ta dels sis Barrufets, que ales-
hores acabada de doblar, tenia
molt èxit, així com altres curts
doblat.

Vam acomiadar el curs amb
la narració de la Teresa Du-
ran, apareguda a la revista In-
fància el 1987: *La Rosó a la
platja*.

Davant els marrecs de tot el
parvulari i amb uns decorats a
càrrec de la Maria, una com-
panya que tenia traça a dibui-
xar.

Després d'aquest recorregut
que tanco el curs 1988-1989,
finalitzo el comentari sobre
l'ensenyament de la llengua
catalana.

El mateix protagonista, Àn-
gel Copete, havent llegit el
text, m'hi ha fet algunes pre-

cisions que recullo. L'Anna
Carpena també hi ha donat el
seu vist-i-plau. Altres mestres
també n'han dit la seva. Els
agraeixo la gentilesa i la paci-
ència de posar-s'hi.

Per acabar unes paraules del
Salvador Cardús, valedor nos-
tre davant tantes escopinades
rebudes:

"L'existència del català -i de
la nació que contribueix a cre-
ar- depèn en últim terme de
l'emancipació política de la
comunitat per superar el marc
actual de dependència estructu-
ral"

Diari ARA 27/12/2021

PROXIMITAT, AGROECOLOGIA I TRANSFORMACIÓ SOCIAL

l'egarencia
Ecobotiga Cooperativa

Ara quota de
soci gratis
durant 1 mes
per a noves
famílies

Fes-te-la teva!

egarencia.cat

Carrer del Nord, 105 - 08221 - Terrassa

Horari:
De Dimarts a Divendres:
de 10 a 13 h i de 17 a 20 h.
Dissabte: de 10 a 13:30h

→ PLE MUNICIPAL DE FEBRER

Sense suport institucional a la Mireia Comas

Diverses entitats socials denuncien en el Ple de febrer la repressió policial i posen com a exemple el cas d'aquesta fotoperiodista, que ha rebut sancions per la Llei Mordassa de les quals ha estat absolta

Miquel Gordilo

Diversos col·lectius de la ciutat van acudir al Ple municipal, celebrat el passat 25 de febrer, per fer costat i demanar un suport explícit del consistori a Mireia Comas, la fotoperiodista que ha estat recentment sancionada per exercir la seva tasca informativa en fotografiar un mossos a Ca n'Anglada, en rigor a l'anomenada Llei Mordassa.

Mireia Comas ja va ser absolta setmanes enrere d'una acusació greu com la d'una agressió a un mossos, que va resultar falsa. El passat 26 de gener va rebre una sanció de 601 euros per no voler esborrar la fotografia abans esmentada. La sanció ha estat retirada, però "evidència la repressió que suposa la Llei Mordassa", expressà en el Ple Jordi Marcé, en representació de l'entitat La Gallineta, i afegí: "a la Mireia l'ha seguit un cotxe de la policia mentre duia els seus nens a l'escola, s'han de revisar els protocols policials", va afirmar Marcé.

El suport a Mireia Comas no va prosperar, donat el vot en contra de Tot per Terrassa, PSC i Cs, per tant, no van ser suficients els vots favorables d'ERC i JxT. Sí que van ser aprovats els dos punts que demanaven al govern espanyol que derogui la Llei Mordassa, així com el suport

dels grups polítics del Congrés.

"Cansades de la repressió policial" als carrers

"Molts moviments socials de la ciutat estem cansades de la repressió que patim, cansades dels desnonaments diaris, i de les problemàtiques socials a barris com La Maurina i Ca n'Anglada, entre altres, on ha primat la militarització dels barris". La demanda denunciava obertament les actuacions de la BRIMO i l'ARRO dels Mossos, així com de la Policia Municipal amb "violència física, intimidacions i escorcolls. Davant dels abusos policials, som molts moviments que diem prou", expressà Marcé. JxT i ERC foren els únics grups que donaren suport a totes les demandes, tant el suport a Mireia Comas, i també contra la Llei Mordassa, malgrat no compartir afirmacions com ara que "els barris estiguin militaritzats", va dir Pep Forn.

El consistori no aprova el suport a la Mireia Comas, tot i que sí que rebutja la Llei Mordassa

Ciudadans, que votà en contra de tots els punts, només va "agrair la feina dels cossos de seguretat de l'Estat", en paraules de David Aguinaga, "i a la policia municipal de Terrassa, que actuen contra actes vandàlics i contra qui siembra el terror", a banda de descriure la Mireia Comas com una "influencer antisistema que prefereix ser davant de les càmeres que al darrere". "Respectin vostès aquest la tasca d'aquest Ple i deixin de qüestionar l'Estat de Dret", va dir.

"No compartim la criminalització a les forces de seguretat", expressà Alfredo Vega (PSC), tot i reconèixer que la Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana (Llei Mordassa) "no ha millorat la seguretat ni ha garantit les llibertats". EL PSC es va abstenir en aquest punt.

CUP Terrassa: "No hi ha oposició real en aquest consistori"

Posteriorment, la CUP va retreure en un comunicat a TxT i el PSC que no es posicionin al costat de la llibertat d'expressió en negar el seu suport a Comas. A més de cosiderar que els darrers tres anys no hi ha hagut oposició real dins el consistori. "El Govern Municipal (de

■ Concentració de suport a la fotoperiodista Mireia Comas (en primer pla) durant la celebració del Ple Municipal del mes febrer, al Raval de Montserrat.

FOTO: CUP TERRASSA
TWITTER

Desbordats davant els desnonaments i la manca de lloguer social

L'Ajuntament demana al govern espanyol crear una taula de treball amb ciutats de més de 100.000 habitants per afrontar aquest drama social

Miquel Gordillo

El Ple aprovà per unanimitat adreçar-se al govern espanyol per crear un nou organisme per donar resposta a la manca de lloguer social i els desnonaments a Terrassa i arreu. Per això, la demanda es concreta en crear una taula de treball que estigui formada per comunitats autònomes i ciutats de més de 100.000 habitants, "on puguem seure les ciutats que ens trobem amb aquesta situació, deixant de banda els partidismes a un costat per afrontar aquest drama", expressà Noel Duque, tinent d'alcalde de Drets Socials.

"Més de 5.500 persones es troben en risc d'exclusió social a Terrassa", recordà Montse Trullàs (JxT). "Cal reduir a zero les llistes d'espera per un lloguer social. Els ajuntaments estan desbordats", reconegué Trullàs. La proposta aprovada recorda que els ajuntaments no poden fer front, en solitari a l'emergència habitacional dels municipis i lamenten no haver rebut cap resposta efectiva des del govern central.

Davant la proposta de David Aguinaga (Cs) per negociar convenis amb la Sareb per obtenir més pisos, Melgares li recordà que en tenen contacte cada setmana; "el que volem no és treure'ls els pisos i el patrimoni a bancs i fons voltors, volem que admetin pagar un lloguer social pels pisos, els tenen buits!". etzibà Duque.

Més de 1.000 desnonaments l'any 2021

"Volem un sostre per les famílies que no en tenen", rematà Duque en la seva intervenció. La proposta havia estat presentada per TxT, ERC i JxT, el PSC i Cs s'hi van sumar a la moció. El 2021 es van produir més de 1.000 desnonaments a la ciutat, un drama social que també es dona a altres grans ciutats de Catalunya i de l'estat.

Noel Duque: "Volem un sostre per les famílies que no en tenen"

Alguns partits com Tot per Terrassa o ERC han recordat que aquesta setmana el Parlament de Catalunya ha aprovat la Llei Stop desnonaments, però també són conscients que com ha passat, amb anterioritat, es pot trobar amb un Tribunal Constitucional que la tombi. Duque ha recordat que "les persones vulnerables no tenen garantit el dret a l'habitatge" i ha demanat deixar-se de partidismes "i posar sobre la taula una nova manera d'afrontar un drama que tenim a les ciutats".

Ple extraordinari a l'abril per debatre sobre l'Estat de la Ciutat

Els grups municipals van acordar celebrar un Ple extraordinari per sotmetre a reflexió la situació de Terrassa. Serà la segona sessió d'aquest mandat, i tindrà lloc la primera setmana del mes d'abril, en una data encara a concretar, a l'igual que s'ha de definir l'ordre del dia del mateix. Molt probablement, els temes tractats abordaran la sortida de la ciutat després de la pandèmia.

En suport a la societat ucraïnesa i en defensa de la pau

L'Ajuntament s'ha adherit a la declaració institucional de la Federació de Municipis de Catalunya de suport a la societat ucraïnesa i en defensa de la pau. Es va il·luminar la façana de l'Ajuntament en color blau i groc i dimarts es realitzà una concentració al Raval de Montserrat. Tots els grups municipals van acordar adherir-se a aquesta declaració, que denuncia i condemna l'acció militar i la vulneració del Dret Internacional, així com dels acords de Minsk de 2014 i de la Carta de les Nacions Unides per part de la Federació Russa.

→ PLE MUNICIPAL DE FEBRER

Es demanaran ajuts per promoure projectes digitals en el servei d'aigua

L'Observatori de l'aigua de Terrassa aconsegueix que el Ple doni suport a la proposta d'impulsar telecomptadors perquè es pugui controlar el consum d'aigua a les llars

Miquel Gordillo

Els grups municipals donaren suport a una proposta feta per l'OAT per promoure la transició digital al voltant del servei de l'aigua. En concret, es planteja telecomptadors. La demanda és que l'Ajuntament, juntament amb i l'empresa pública Taigua, liderin i concretin projectes estratègics per obtenir finançament dels fons europeus Next Generation.

L'OAT "vol contribuir a desenvolupar la nova cultura de l'aigua, i a que l'empresa pública Taigua, sigui un referent. En aquest sentit va aquesta iniciativa, per promoure els beneficis de la transició digital", exposà Joseba Quevedo, en representació de l'Observatori de l'Aigua i catedràtic de la UPC.

"Quines millores tenen aquestes telecomptadors per al ciutadà? Al mòbil em pot saltar una alarma que a casa hi ha una fuga d'aigua. O per exemple, avisar-me que a casa dels pares no estan consumint aigua, potser vol dir que està passant alguna cosa", explicà Quevedo, a més de destacar que "tindrem un consum real, no una lectura estimada. De cara la presentació de projectes a la convocatòria del fons Next Generation, el professor advertí que "com que és un projecte competitiu, cal portar una proposta guanyadora".

Els punts presentats per l'OAT i aprovats pel consistori:

1. Que l'Ajuntament de Terrassa participi i lideri la posada en marxa d'un conjunt de propostes de projectes estratègics d'innovació presentades a l'exposició de motius d'aquest document. És a dir: fer el màxim d'eficient, sostenible i òptim, el servei i gestió de l'aigua a Terrassa dotant-lo d'un sistema de tele mesura i control a tota la xarxa.

2. Que l'Ajuntament de Terrassa i Taigua formulin, conjuntament amb l'OAT, des de la coproducció i la participació activa, la concreció dels projectes estratègics de l'aigua.

3. Que l'Ajuntament de Terrassa es comprometi i es postuli a presentar aquest conjunt de projectes estratègics de l'aigua i pugui aprofitar les properes convocatòries previstes dins del marc de finançament dels Fons Europeus Next Generation.

Fes-te soci d'Òmnium

Per a persones individuals, famílies
o empreses/entitats

Des de fa 60 anys

Per què fer-se soci d'Òmnium?

Òmnium Cultural és una entitat sense ànim de lucre que defensa els drets civils i les llibertats dels catalans. Des de fa més de 59 anys, treballa per fomentar la llengua catalana, la cohesió social, l'educació i la cultura i té com a objectiu construir, a través d'aquests valors, una societat activa, crítica, integradora i cívica.

Enric Cama rebrà la Medalla d'Honor de la ciutat

Aquesta va ser la intervenció de Domènec Martínez, en nom del Centre d'Estudis Històrics de Terrassa, durant el Ple municipal de febrer, per atorgar reconeixement institucional a l'historiador i activista pels drets socials Enric Cama i Colomé. Tots els grups polítics votaren per unanimitat a favor de la proposta.

■ Enric Cama i Colomé

FOTO: IGNASI ESPINOSA

Il·lustríssim senyor alcalde, regidores i regidors,

Vull començar aquesta intervenció agraïnt al Centre d'Estudis Històrics de Terrassa per la seva sensibilitat facilitant aquesta petició formulada des de diferents entitats de la ciutat: el mateix Centre d'Estudis Històrics de Terrassa (CEHT), l'Associació de Mestres Alexandre Galí, Amics de les Arts i Jovenuts Musicals, CCOO del Vallès Occidental, l'Associació Catalana d'Ex presos Polítics del Franquisme, ACEPE, l'Amical de Mauthausen i altres camps i de totes les víctimes del nazisme.

"Vivim un moment de canvis institucionals polítics de gran magnitud i d'abast global", deiem en l'argumentari d'aquesta proposta. Crisis humanitàries, conflictes bèl·lics i climàtics. Grans migracions i una pandèmia sense fronteres que ens fa veure la interdependència entre l'acció política, l'educació, els drets socials, la sanitat pública, i la qualitat de vida de les persones. Avui, com ja s'ha dit és un dia negre a Europa. Guerra i vulneració dels drets humans. Estem esgarriats i indignats.

La dimensió humana i el temps com a matèria primera per modelar-la, és el que ens ha permès avançar històricament. Gràcies a les persones que durant la llarga nit de la dictadura no es van resignar, i van aportar el seu

coratge i esperit de resistència, gaudim avui de drets i llibertats democràtiques, sindicals i nacionals. Una base amb molt marge de millora, ben cert, però també amb moltes amenaces. La irrupció de fanatismes identitaris i una ultradreta que marca l'agenda de l'odi i l'exclusió de les persones diferents són, avui, ben visibles.

Per aquesta raó és imprescindible posar en valor les conductes i els exemples que conformen un itinerari de futur, útil per seguir avançant. Els valors del compromís, la cooperació, l'altruisme, la solidaritat i la fraternitat. Els valors ètics versus la mercantilització de la vida, la tirania del pensament simple i unidimensional.

L'Enric Cama encarna aquests valors citats, afegint la seva capacitat de reflexió, fugint sempre de simplificacions, una memòria prodigiosa i una experiència viscuda, font també de coneixement, que li agrada compartir amb les noves generacions.

L'Enric Cama va néixer al barri de Gràcia, com li agrada reivindicar. És també terrassenc des de fa més de 40 anys. La Tessa Julià que avui ens acompanya, té alguna responsabilitat. I se sent orgullós de la gent de la nostra ciutat.

Va començar molt jove la seva militància política, l'any 1966. Temps molt grisos. Va conèixer la clandestinitat, la Via Laietana, la tortura i la presó de la Model. Un itinerari molt comú en aquells temps. Va desenvolupar responsabilitats polítiques i organitzatives a CCOO, al PSUC i anys més tard a ICV.

En sortir de la presó, va accedir a la Universitat per la fórmula de majors de vint-i-cinc anys i va cursar la carrera d'Història, ja que la seva vocació era ser professor. Ha estat durant 23 anys ocupant plaça a l'IES Nicolau Copèrnic. Ha deixat una forta empremta en centenars de joves terrassencs que encara li recorden, quan el veuen, i jo en sóc testimoni, la seva passió per conèixer la història. La renovació pedagògica, la innovació, l'accés als materials audiovisuals i altres recursos didàctics, van ser una constant a les seves aules i a les experiències lúdiques i culturals.

Vull afegir que l'Enric és un europeïsta de pedra picada, va néixer dos anys després d'acabada la II Guerra Mundial. Sap, com la gent de la seva generació, que cal fer avançar el projecte d'una Europa federal, unida en la diversitat, amb les seves contradiccions i dificultats. Ho va aprendre i ho va practicar quan era Vicepresident del Consell Català del Moviment Europeu, i al costat d'El Guti, l'eurodiputat Antoni Gutiérrez Díaz.

La seva darrera etapa està molt vinculada als temes de la memòria democràtica. És el cronista oficial de l'Associació catalana d'Ex-presos polítics del franquisme. Responsable del butlletí Catalunya Resistent durant més de 20 anys. Ja hem dit que l'interessa la història i la memòria, a peu de carrer. A Terrassa va ser un dels impulsors de la Comissió Cívica per la recuperació de la Memòria Històrica, que va possibilitar el llibre: *El combat per la Llibertat*, editat l'any 2007. Ha donat forma a diferents històries de vida, anònimes i altres iniciatives vinculades a l'associació El Llibre de la Vida. Actualment forma part, des del seu inici, de l'Espai de Memòria i dels Valors Democràtics. També del Consell de Participació del Memorial Democràtic de la Generalitat de Catalunya.

Fa uns mesos va presentar el seu darrer llibre: *Una esperança permanent. 22 anys d'editorials de Catalunya Resistent*. En Carles Vallejo, president del Consell de Participació del Memorial Democràtic, escriu al pròleg i referint-se a alguns dels 95 editorials: El neofeixisme ensenya l'orella; Contra la guerra, globalitzem la Pau, entre d'altres. "Aquests titulars de vegades són enigmàtics, d'altres parlen d'amics de l'Associació com l'Antoni Tàpies, però tots traspuen l'optimisme de la voluntat i el pessimisme de la intel·ligència del col·lectiu de resistent antifeixistes que som, preocupats pel que passa al món i a casa nostra amb la voluntat de no defallir en la lluita per una societat més justa i més democràtica."

L'Enric Cama no ha defallit mai, fidel al seu compromís amb les utopies universals d'un món de pans i de roses per a tothom, com li agrada repetir.

Moltes gràcies per la vostra atenció i el vostre suport a aquesta proposta de resolució, primer pas per iniciar el procediment d'atorgament de la Medalla d'Honor de la Ciutat al professor d'història Enric Cama i Colomé.

Baixada de ràtios i distribució equilibrada de l'alumnat a Infantil 3 anys partir del curs vinent

Diari de l'Educació

El 99% dels centres públics i el 73% dels centres concertats tindran una ràtio de menys de 25 alumnes a Infantil 3 el curs vinent. "Augmentem línies tot i la caiguda d'alumnes", va afirmar el conseller González-Cambray en la presentació de l'oferta d'ensenyaments obligatoris. La preinscripció comença el 7 de març per infantil i primària i el 9 per l'ESO.

La ràtio a educació infantil i primària tendirà a 20 alumnes per grup/tutor. Això serà progressiu, a partir del curs vinent, en el qual un 86% de centres públics i 37% de centres concertats ja preveuen aquesta oferta per als seus grups d'Infantil 3. Dels que no arribin a 20, n'hi ha encara un grapat que baixaran dels actuals 25, tant a la pública com a la concertada. Aquesta serà una de les grans novetats del curs vinent, segons ha explicat aquest matí el conseller d'Educació, Josep González-Cambray, en la tradicional roda de premsa prèvia al període de preinscripcions. Aquests any, les preinscripcions seran del 7 al 21 de març en el cas d'infantil i primària, i del 9 al 21 en el cas de secundària, mentre que les matriculacions es faran del 21 al 29 de juny.

La idea és que aquesta reducció de ràtios a l'entrada del sistema educatiu s'anirà consolidant a mesura que passin els anys, de tal manera que d'aquí a nou cursos ja hagi abraçat tota l'educació primària. "Iniciem el camí, donant resposta a una de les principals demandes de la comunitat educativa per millorar el sistema educatiu català, per transformar amb equitat i arribar al 2030 amb reducció de ràtios a totes les aules i tenir menys alumnes a totes les aules d'escoles i instituts", ha comentat el conseller, que també ha expressat el desig de baixar ràtios de 30 a 25 alumnes a secundària, "però això ja arribarà".

D'acord amb les dades que ha ofert González-Cambray, el curs 2022/23

en el conjunt del sistema hi haurà 3.474 alumnes menys d'Infantil 3 en relació al curs passat, però en canvi hi haurà 58 grups més d'aquest nivell (3.113 grups en total, per una previsió d'entrada al sistema de 57.871 alumnes). A la vegada, en el sector concertat hi haurà una disminució d'oferta de grups d'I3 de 33 grups, un fet que el conseller ha volgut subratllar perquè és el primer cop que en el període de preinscripcions baixa l'oferta d'I3 de l'escola concertada (que no està condicionat per les circumstàncies demogràfiques) i puja el de la pública.

"Els beneficis per reduir les ràtios són múltiples, com ara pel rendiment acadèmic i per una atenció més individualitzada i més personalitzada. El proper curs tindrà menys alumnat, més grups, més mestres i menys nens i nenes per aula", ha apuntat el conseller.

Decret d'admissió

L'altra gran novetat del període de preinscripcions és que s'aplica el decret d'admissió pel que fa a la distribució equilibrada de l'alumnat vulnerable. D'aquesta manera, en aquest període s'estableix un mecanisme de reserva de places a I3 i 1r d'ESO per aquest alumnat a tots els centres de la zona educativa a la qual pertanyi, de tal manera que es garanteixi que no s'acabarà concentrant un sol centre. Per fer-ho possible, hi ha un treball previ de detecció que ja s'està fent amb els serveis socials municipals i les taules de planificació local, i en segon lloc el Departament preveu dotar d'una línia de subvencions de 384€ per alumne vulnerable a cada centre públic i de 988€ a cada centre concertat, diners amb els quals es garantirà la gratuïtat total de la plaça, és a dir, que la família d'aquell infant/jove no hagi de pagar ni un sol euro per sortides, colònies, llibres, material, etc. Aquestes xifres que surten de l'estudi sobre el cost de la plaça escolar elaborat pel Síndic de Greuges en el marc del Pacte contra la Segregació Escolar.

Novament, aquesta mesura es preveu

només per I3 i 1r d'ESO, i s'anirà aplicant progressivament en els propers cursos, de tal manera que en quatre anys s'hauria d'haver posat fi a la segregació escolar a tots els instituts, i en nou a totes les escoles d'infantil i primària. "No podem transformar si no és amb equitat, i per això ens proposem eliminar la segregació escolar a l'entrada del sistema educatiu", ha explicat González-Cambray. A la resta de cursos, l'alumnat considerat vulnerable seguirà comptant amb la mateixa aportació econòmica que fins ara (que en el cas de la concertada és de 600€ per alumne a partir del tercer alumne, i en el de la pública és res).

La preinscripció escolar serà totalment electrònica, i es podrà fer les 24 hores al dia durant els 7 dies de la setmana. Aquelles famílies que per elles soles no puguin fer el tràmit, podran demanar cita prèvia al centre triat en primera opció o a les Oficines Municipals d'Escolarització (OME). Tota la informació del procediment, calendari i tràmits es pot consultar a preinscripcio.gencat.cat

Diàleg social

A banda d'això, el conseller ha explicat que el curs 2022/23 hi haurà tres centres educatius nous i quatre nous instituts-escola (fusió de dos centres), a banda de la integració de l'Escola Projecte a la xarxa pública. I un total de 17 centres ja existents estrenaran nou edifici el curs vinent.

En relació a la convocatòria de cinc dies de vaga per part dels sindicats de docents, el conseller, a preguntes dels periodistes, s'ha mostrat esperançat amb la possibilitat de reconduir la situació. Segons González-Cambray, s'està treballant en algunes de les seves reivindicacions històriques, com la baixada de ràtios o l'estabilització de les plantilles, i també ha anunciat que els terços de jornada passaran a mitges jornades ben aviat. "Algunes propostes seves les estem resolent i la resta és parlar-ne", ha apuntat el conseller.

Independència del cooperativisme

Fèlix Pardo
@felixpardova

Des dels orígens de l'Aliança Cooperativa Internacional es va postular la neutralitat com un dels principis rectors del moviment cooperatiu. Per *neutralitat cooperativista* cal entendre la capacitat d'aconseguir la transformació social amb els propis mitjans; per tant, és una acció no subordinada a l'acció política i l'acció sindical. Tanmateix es pot tergiversar el sentit de la paraula "neutralitat". La cooperadora austríaca Emmy Freundlich, conscient d'això, va proposar utilitzar la paraula "independència" i el nostre Joan Ventosa i Roig ho va defensar perquè si bé hi ha una finalitat compartida amb els partits i sindicats d'esquerra —la superació del capitalisme, hi ha una dinàmica de canvi social pròpia —la democràcia econòmica.

Però amb l'afirmació de la independència cooperativista ens trobem davant d'una situació paradoxal perquè el cooperativisme té en l'acció política una condició necessària per a la seva institucionalització i alhora un límit per al seu desenvolupament. La lògica del poder és contrària a la de la cooperació i els partits polítics i els governs poden instrumentalitzar el cooperativisme. Així, i a tall d'exemple, reduir la cooperativa a una fórmula d'emprenedoria per a l'autoocupació o bé a un simulador de projectes cooperatius, com es pot inferir d'alguns projectes singulars de la xarxa d'ateneus cooperatius, o imposar l'homogeneïtzació entre les cooperatives i les empreses mercantils, segons es pot constatar en la reformada Llei de cooperatives de Catalunya, comporta despotenciar el cooperativisme com a eina per a la transformació social. No seria més coherent fer l'acció cooperativista des de la convicció del propis principis i valors en lloc de fer-la sota les prescripcions i la burocràcia de les administracions i els poders públics? Convé no oblidar que des de la dimensió cooperativa el que té eficiència per a la transformació social no és la forma jurídica de la societat cooperativa sinó la identitat cooperativa amb la que treballen, consumeixen i estalvien els seus associats.

No obstant això, seria arbitrari atribuir tota la responsabilitat de la pèrdua d'independència de l'acció cooperativista a l'acció política. No podem obviar que la independència cooperativista es construeix des de la convicció del potencial emancipador de la pròpia acció, fent una mena de revolució silenciosa subordinant l'oferta a la demanda i trencar així el cercle viciós del productivisme i el consumisme, convertint els productors i consumidors en cooperadors i eliminar així sectors i pràctiques mercantils sense utilitat social i parasitàries, fusionant les petites cooperatives i obrint les portes dels grups cooperatius per incrementar el nombre de cooperadors i canviar així l'organització del treball, el funcionament del mercat i el disseny del sistema social. Ara bé, per efectuar aquesta acció cooperativista cal que els cooperadors es lliurin de la mesquinesa d'esperit i de la mentalitat petitburguesa d'aquells que, com va dir Ventosa i Roig, prefereixen ser "cap de xanguet que cua d'estruc".

La independència del cooperativisme cal preservar-la perquè l'ideal de la cooperació és un ideal d'emancipació de tota classe de dominacions i de monopolis, tant pel que fa a les pràctiques econòmiques com als sabers, en virtut del qual podem arribar a substituir les relacions de poder que ens divideixen i enfronten per les d'igualtat que creen comunitat. La independència és un imperatiu ètic per als cooperativistes perquè és un requisit ineludible per dur a la pràctica amb tota la seva eficiència els valors de la democràcia, la inclusivitat, la subsidiarietat i la creativitat; uns valors que reforcen la convicció dels cooperadors que és possible millorar la vida social en el marc d'un projecte comú i obert a diferents punts de vista.

■ El conseller, a la roda de premsa amb la secretària de transformació educativa i els directors generals de centres públics i centres concertats | Foto: Departament d'Educació

> Notícies i propostes del Centre Excursionista de Terrassa Espai CET

Muntanya inclusiva

Pràcticament tothom està d'acord en que la pràctica dels esports de muntanya és beneficiosa. A nivell físic perquè fem treballar tot el cos en enfilar-nos pendent amunt, a nivell mental, perquè el contacte amb la natura sempre és gratificant i a nivell social, perquè la muntanya porta implícits valors com l'esforç, la solidaritat entre companys, el sentit crític, la tenacitat o el respecte envers l'entorn, nosaltres mateixos i les altres persones.

Malaauradament, la muntanya no és accessible a tothom. Hi ha persones amb característiques físiques determinades que els fan molt més difícil la pràctica d'aquests esports i, per tant, el fet de participar dels beneficis que comporten.

Preocupats per aquesta situació, al Centre Excursionista de Terrassa hem creat la secció Muntanya Inclusiva. Les activitats d'aquesta secció van dirigides a permetre que tothom, evidentment al nivell més adequat, pugui

practicar esports de muntanya. Creiem que, com a entitat social que som, tenim la responsabilitat de trobar la manera que tothom qui ho desitgi pugui accedir d'una manera o altra a la muntanya i al contacte amb la natura. Aquesta secció és oberta a tothom. Tant a qui es troba amb algunes dificultats per practicar els esports de muntanya com a qui vol aportar la seva experiència i part del seu temps a ajudar a altres persones que no han tingut tanta sort.

La proposta

Aquest mes de març començaran les activitats de la secció Muntanya Inclusiva i començarem amb una sortida a l'entorn del llac Petit de Terrassa. En aquesta ocasió la sortida estarà orientada a persones amb dificultats visuals i s'utilitzarà la tècnica de la barra direccional, que consisteix en una barra d'uns tres metres de llargada en la que s'hi col·loquen tres presones que la subjecten pel mateix costat. Els guies se situen als extrems de la barra i la persona que té dificultats visuals al mig. La persona que va al davant de la barra marca el camí, mentre que la persona del darrere dona estabilitat al conjunt, de manera que tothom es pugui adaptar bé a les irregularitats del terreny. Com podeu veure, tots hi tenim un paper en aquesta secció i tots som necessaris.

A banda de donar l'oportunitat d'accedir a la natura a persones amb necessitats específiques, la secció Muntanya inclusiva també vol ajudar a la població en general a prendre consciència que hi ha oportunitats per a tothom i que si tots hi aportem el nostre gra de sorra, farem una societat més inclusiva i, per tant, més justa. Si esteu interessats a participar en aquesta proposta, podeu accedir a tota la informació i al formulari d'inscripció a través del codi QR que acompanya la imatge.

Les activitats de març

INFANTIL, JUVENIL I FAMÍLIES

Coneixermón

27 de març: Circuit d'orientació al refugi de Rebost

ALTA MUNTANYA

Femalpi

20 de març: Pic de Carlit

Col·lectives d'esquí de muntanya

6 de març: Pic de Nerassol

12 i 13 de març: Pics de Bony Blanc i Negre

26 i 27 de març: Pic de Montroig

SENDERISME

Horitzons

5 de març: Torrent de la Masica i serra de Santa Magdalena

Passejades pel Parc

9 de març: La Creu de Lleonar

Travessades familiars

27 de març: Terres del Gaià i gorg Negre

Senders

20 de març: Camí dels Nyerros 8a etapa

MARXA NÒRDICA

Les sortides dels divendres

19 de març: GR92 de l'Ametlla de Mar al Perelló

CIÈNCIES NATURALS

Ornitologia

19 de març: Veïnat d'Esclet

ESPELEOLOGIA

5 de març: Avenc del Ginebró

Trobareu tota la informació del Centre Excursionista de Terrassa i les nostres activitats a:

ce-terrassa.cat

CULTURA

15, 22, 29 de març i 5 d'abril: Taller d'iniciació a la glosa

EXPOSICIONS

d el 28 de febrer al 25 de març: Victòria Plans i Josep Maria Prat: Carnaval de Venècia

EMCET · ESCOLA DE MUNTANYA

13 de març: Tastet · Iniciació a l'esquí de muntanya

15 de març: Curs · Escalada nivell II

19 de març: Tastet · Senderisme amb guiatge a persones amb deficiència visual

ACTIVITATS CET

16 de març: Ajuntament de Terrassa · viure la natura Fusimanya, Sant Pere de Casserres. Pantà de Sau

El 41è Festival de Jazz fa una aposta per les noves veus i recupera els concerts a l'aire lliure

Del 9 al 27 de març, el certamen portarà primeres espases del jazz internacional com Christian McBride, i nous talents com Immanuel Wilkins i Emmet Cohen.

Es recuperen els escenaris a l'aire lliure amb concerts matinals de caps de setmana, amb una programació de més de 50 actuacions i activitats paral·leles.

Redacció

Una programació amb més de 50 concerts i activitats repartides en 20 emplaçaments de Terrassa i comarca durant 19 dies, formen part de la 41ª edició del Festival de Jazz Terrassa. Enguany es fa una aposta per descobrir noves figures de primer nivell internacional, a banda que es recuperaran escenaris històrics a l'aire lliure com la Plaça Vella i la Plaça Catalunya, i es consolida el Parc de Sant Jordi com a espai popular per seguir acostant el jazz a la ciutadania.

L'organització ha confeccionat per aquest 41 FJT, del qual es va presentar la seva imatge setmanes enrere, una programació de rabiosa actualitat que permet descobrir figures "top" de l'univers jazzístic internacional i local en produccions inèdites i exclusives a Catalunya. Figures emergents de l'escena novaiorque seran per primera vegada a Terrassa, com el jove saxofonista Immanuel Wilkins —presenta en primí-

cia el seu recent *The 7th Hand*—, i el polifacètic pianista Emmet Cohen, que tocarà en format trio. També s'estrenen dues grans formacions orquestrals: la Barcelona Art Orchestra i la The Cuban Swing Express, dirigida per Iván "Melón" Lewis, que debuta a Catalunya després de guanyar el premi Grammy 2021 al "Millor Disc de Jazz Llatí".

Altres de les cites internacionals més esperades serà del contrabaix Christian McBride, que tocarà amb la formació *Inside Straight*, i el projecte *Guitar Conference*, amb els mestres de les sis cordes Ulf Wakenius, Mark Whitfield i Christian Escoudé.

Per la seva banda, el jazz vocal estarà representat per la cantant Carme Canela, que s'endisa en la música brasilera al costat del guitarrista de Bahia Jurandir Santana, mentre que la saxofonista Irene Reig presenta el seu nou projecte a quintet de la cantant portuguesa Marta Garrett, i la californiana Judy Niemack estrena una formació transversal.

El mestre del piano de Detroit Kirk Lightsey, i la tradicional Nit de Blues — amb el guitarrista John Primer i l'harmonicista Keith Dunn— completen una variada programació a la Nova Jazz Cava que es completa amb un farcit programa d'activitats per tota la ciutat.

Ignasi Terraza, JazzTerrasman 2022

Ignasi Terraza (Barcelona, 1962) és el més internacional dels nostres pianistes en actiu. La seva vinculació amb Terrassa es remonta l'any 1985, quan va debutar a la ciutat egarenca el dia de Nadal en una sèrie de concerts com a membre de l'octet de La Vella Dixieland dins del Cicle de Nadal als Amics de les Arts i JM. Des d'aleshores, la seva presència a la ciutat ha estat constant i la seva trajectòria com a músic, amb 42 anys de trajectòria, ha transitat en paral·lel al Festival Jazz Terrassa i al club de jazz. La seva incessant

imaginació, un sentit del swing inigualable i un extraordinari domini del piano el fan mereixedor del Premi JazzTerrasman 2022.

■ Keith Dunn & John Primer acuten el dia 11 de març a la Nova Jazz Cava, dins la programació del 41è Festival de Jazz de Terrassa.

La llibreria Synusia posa en marxa una biblioteca presencial i una web amb títols sobre anticolonialismes i antiracisme

El projecte '¡A descolonizar Hermanes!' pretén enfortir l'autoformació col·lectiva al voltant de les lluites anticolonialistes i antiracistes, amb perspectiva transfeminista i de classe.

Miquel Gordillo

La llibreria Synusia acaba d'inaugurar un nou projecte físic i virtual, adreçat a proveir títols que consideren bàsics i que aborden les lluites anticolonialistes, antiracistes i feministes. El projecte compta, per una banda, amb una llibreria popular d'accés obert, dins la sala La Remezcla de l'Ateneu Candela, la qual ha estat habilitada recentment gràcies a un micromecenatge col·lectiu. Aquí es poden trobar diverses lectures, i es pot visitar en horari de 10 a 13:30, de dilluns a dissabte; el dijous és el dia reservat per a préstecs de llibres, amb uns protocols que garanteixi usar els materials amb cura.

Per completar el fons d'aquesta biblioteca popular, ha col·laborat l'Institut de les Desigualtats. A banda de la investigació de les desigualtats geogràfiques, socioeconòmiques i de gènere, entre les línies d'actuació d'aquesta entitat hi ha la denúncia de la islamofòbia, segons explicà Cheima, tècnica de l'Institut, durant la presentació realitzada el passat 21 de febrer al Candela: "hi ha noies que tot i arribar a la universitat, veuen com no poden fer pràctiques per dur el vel". Es tracta de veure "com opera la islamofòbia a Terrassa, a Catalunya i al món". A més, Cheima insistí en el fet que cal visibilitzar la feina de

musulmanes i de persones racialitzades", en la línia dels objectius d'aquest nou projecte de Synusia.

Colonialismes, pràctiques de resistència i islamofòbia

Durant la presentació de la biblioteca i el portal web, Alcira, llibretera de Synusia, va remarcar que "avui moltes llibreries són també espais de producció de pensament i de crítica col·lectiva". Respecte al colonialisme que encara impera en la societat actual, Alcira manifestà que "no ens serveixen les categories de la modernitat universal, cal que investiguem altres formes de pensar, amb processos de transformació, "feministament" i "antiracistament", afegí. En el projecte han col·laborat també les entitats locals Comunitat i La Natural Coopmunicació.

D'altra banda, el portal web adescolonizar.synusia.cc, també acabat d'estrenar, incorpora fins al moment 500 títols. Hi ha tres eixos temàtics que se centren en el Colonialisme/colonialitat, Pràctiques de resistència i Islamofòbia. El portal inclou també una proposta d'itineraris de llibres al voltant d'una temàtica comuna, una agenda d'activitats, i una relació dels cursos sobre aquests eixos que es programen des de la llibreria.

A descolonizar, hermanes!

- Adreça web: adescolonizar.synusia.cc
- Biblioteca a la Sala Remezcla: Ateneu Candela, C/Montserrat, 136

■ Detall de la biblioteca popular ubicada a la sala Remezcla de l'Ateneu Candela

→ LLIBRES

L'imperi del dolor

Jordi Sellarés

Tal com diu el subtítol *La història secreta de la família Sackler*, aquest llibre monumental és una indagació exhaustiva sobre una de les nissagues més riques i poderoses dels Estats Units, i per extensió, del món, però que no són conegudes pel gran públic (no són els Hilton o les Kardashian) i si es coneixen és més aviat per la seva acció filantròpica més que no pas pel motiu que els ha portat a la seva posició privilegiada. *L'imperi del dolor* és el focus que posa llum a una història plena d'ombres, avarícia, enriquiment astronòmic d'uns pocs i tragèdia per a milions. I és també un compendi sobre temes molt diferents (drogues, legislació, els límits i ombres de la medicina, el poder de la publicitat i dels lobbies, el món dels rics i famosos o el món de l'art i la filantropia) entreteixits de forma magistral pel periodista i escriptor Patrick Radden Keefe (1976).

Aquest llibre és també una història d'alguns medicaments de gran èxit als Estats Units (i a d'altres països), i com alguns d'aquests, basats en els opioïdes, han acabat generant una autèntica plaga d'addiccions, milers de morts i encara més damnificats.

Arthur, Mortimer i Raymond Sackler, fills d'un petit botiguer jueu arribat a Nova York des de l'Europa oriental a principis del segle XX, aconseguiran, mercè de molt esforç i cerca de l'oportunitat, cursar estudis de medicina a la Universitat de Nova York. Ben aviat l'Arthur, el germà gran i que esdevindrà l'autèntic patriarca de la nissaga, se sent atret, en plena recessió econòmica, per la publicitat i pel poder que aquesta exerceix sobre la gent i per com es pot vincular aquesta al món mèdic. A partir d'aquí iniciarà el seu ascens que, si bé no fulgurant, semblava no tenir sostre. De les pràctiques en hospitals psiquiàtrics, on observa la teràpia d'electroxocs substituïda per Terramycin, a entrar a treballar per Roche, on Arthur serà responsable de les campanyes de màrqueting del Librium i posteriorment del Vàlium, medicaments d'ample espectre que podien servir per a tot, sobretot malalties mentals o psicològiques com ansietat, depressió i un llarg etcètera. El Vàlium, una de les primeres gallines dels ous d'or del món farmacèutic va trobar, gràcies a l'enginy publicitari d'Arthur Sackler, un gran nínxol de mercat entre les dones de mitjana edat, sobretot mestresses de casa o dones que compaginaven una jornada laboral doble. Tants beneficis va generar i tant es va associar amb la dona estressada (amb els problemes de dependència que en va derivar) que fins i tot els Rolling Stones li van dedicar la cançó *Mother's little helper* (1966). Part de l'èxit del medicament va ser l'encert en l'estratègia de col·locar articles en revistes mèdiques, mitjançant una xarxa de contactes entre facultatius que rebien incentius, si més no reprovables, per escriure articles interessats i no 100% acadèmics i objectius. Aquest escàndol va portar a un membre de la família Sackler, per primera vegada, davant una comissió del Senat encapçalada pel Senador Estes Kefauver i per la FDA, l'agència federal per als aliments i medicaments, als anys 60. I és que aquest serà un dels temes recurrents que trobarem en aquest llibre, els embats (o intents de) de la Justícia contra els fonaments de l'imperi dels Sackler i de les seves males praxis, així com l'anhel filantròpic dels Sackler, la creació de beques de recerca i fons benèfics per a la ciència, l'art i la cultura i la seva obsessió (d'Arthur i tota la resta) per fer de Sackler un nom sinònim de prestigi i èxit.

La mort d'Arthur porta la investigació de Radden Keefe a centrar-se en els seus germans Mortimer (que viu una vida de Playboy a Europa) i Raymond, primer, i en els fills d'aquests, després. El següent pas dels Sackler, un cop eixuta la mamella del Vàlium, serà el món dels opioïdes, com l'IMS Contin, que Raymond i posteriorment el seu fill, Richard, aconseguiran comercialitzar als Estats Units saltant-se les lleis i restriccions de la FDA. I aquest serà el salt qualitatiu que necessitava la família Sackler; gastat el nínxol de l'estrés o l'ansietat van centrar tots els seus esforços en el mercat del dolor, un dels potencialment més grans que existia i existeix. L'IMS Contin, un derivat de la morfina, potentíssim analgèsic amb gran poder addictiu va ser comercialitzat a través de l'empresa Purdue Frederick, de la qual els Sackler ja tenien accions i que els va permetre enriquir-se a mans plenes i seguir amb la seva obra filantròpica.

Però no serà fins als anys 90 que Katherine Sackler, filla de Mortimer idearà l'aplicació del sistema Contin amb la oxicodeona, un opioide molt més potent i addictiu que el que s'havia comercialitzat fins llavors. El resultat, l'Oxycontin, autèntic flagell de la societat americana als anys 90 i fins a l'actualitat. Purdue Pharma, nova empresa ja 100% Sackler, inicià una campanya comercial molt agressiva (amb milers de comercials ensinistrats com dòbermans, enormes congressos i convencions on es gastaren milions de dòlars per poder convèncer als metges més reticents...) que creuava tota mena de límits ètics i morals i que va permetre a l'Oxycontin arribar a pacients víctimes de

dolors crònics més enllà dels malalts de càncer (el pacient a qui se li acostuma a receptar opioïdes forts). La campanya, dirigida directament per Richard Sackler va proporcionar a Purdue Pharma i a la família Sackler uns beneficis astronòmics. A finals de la dècada els primers casos d'addiccions i morts relacionades amb el consum de l'Oxycontin van atreure el focus de la premsa, que va començar a destapar també tota la corruptela que s'amagava darrera la titànica operació comercial. I així els primers plets i demandes van començar a fluir.

L'imperi del dolor adquireix a partir d'aquest moment la forma d'una bola de neu; una epidèmia d'addiccions assola els Estats Units causant centenars de milers de morts i milions d'addictes, fet pel qual l'empresa declina tota responsabilitat mentre les vendes de l'Oxycontin continuen pels núvols. La batalla legal que ocupa gran part de del nucli del llibre porta a milers d'individus, famílies destrossades i fins i tot fiscals i senadors americans a enfrontar-se amb el colós farmacèutic i el seu equip legal sense escrúpols que basa la seva estratègia en culpar als consumidors per l'ús negligent del medicament. Descobrim com la mort de celebritats com Prince o Heath Ledger estan relacionades amb l'Oxycontin. O que l'acceptació de responsabilitats per part de tres consellers delegats de Purdue Pharma només acabarà sent una cortina de fum mentre l'empresa segueix tenint uns beneficis indecents. I mentrestant, els membres de la nissaga seguiran amb la seva obra filantròpica. Les noves generacions de Sackler miraran de declinar la participació en els afers empresarials familiars, malgrat ser aquests la base de la seva riquesa insultant, alhora que batallaran entre ells per veure qui es queda un tros més gran del pastís del patrimoni familiar.

A finals de la dècada del 2000, Purdue Pharma introdueix una píndola més resistent per evitar que els consumidors la puguin esnifar o dissoldre per injectar-se-la en vena, però això només provocarà que milers de nord-americans es passin directament al consum i abús de l'heroïna, en un clar cas de pitjor el remei que la malaltia. No serà fins als darrers anys de la dècada del 2010 que la pressió popular i mediàtica, els centenars de plets i judicis individuals i col·lectius, i la intervenció d'artistes, periodistes d'investigació i personalitats acadèmiques provocaran l'inici de la fi del bon nom de la família Sackler, del pagament d'indemnitzacions milionàries i d'entitats acadèmiques, culturals, universitats i museus esborrant el nom dels grans filantrops i mecenes de les seves parets, vitrines i plaques commemoratives.

L'imperi del dolor, o com l'avarícia i l'ambició sense límits va crear unes de les fortunes més grans del món, a través de tres generacions, sobre el dolor de centenars de milers de morts, milions d'addictes i milers de famílies i comunitats devastades. Després de triomfar amb la seva crònica colossal dels *troubles* a Irlanda del Nord, Patrick Radden Keefe (1976) ens torna a oferir una obra d'investigació magnífica i titànica però que es llegeix a ritme de thriller. Pocs autors hi ha actualment que puguin escriure assaig d'investigació tan detallada i exhaustiva però amb l'embolcall narratiu tant potent de que el dota l'autor nord-americà. Heus ací la clau del seu èxit. Esperem en candelletes el següent.

FITXA

L'imperi del dolor

Patrick Radden Keefe

Traducció de Ricard Gil

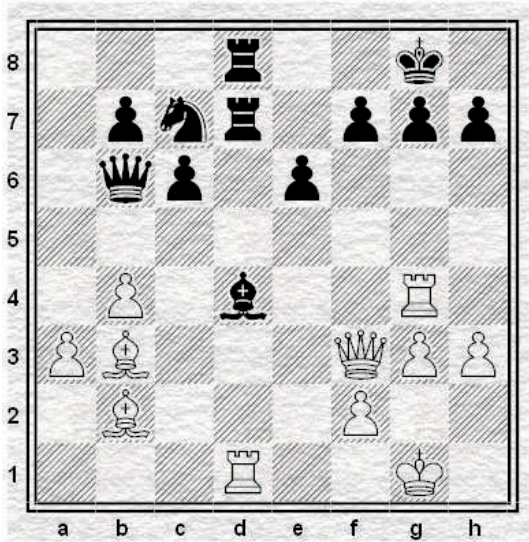
Edicions del Periscopi, Barcelona, 2021

720 pàgines

→ PROBLEMA D'ESCACS

Victor Rivas

Juguen blanques i guanyen.

D'una partida entre Meulders i Hartoch Dieren (1988) és aquesta posició on el blanc va aprofitar el torn de joc per fer un atac molt fort sobre el rei negre. Com ho va aconseguir?

Nivell: mig

Solució: 1.Tf1xd4!Txd4 2.Axd4Txd4 3.Df6!Txg4 4.Dd8+Ce8 5.Dxe8++

Victor Rivas

Tècnic de Nivell 1,
Mestre Català d'escacs
i Candidate Master
(CM)

Classes particulars
i grupals, més de 20
anys d'experiència.

Contacte: 679 654 719
vrg18081977@gmail.com

→ VINYETES

Novetats al voltant de l'obra literària d'Anna Murià

Anna Murià (Barcelona, 1904 - Terrassa, 2002) ja era una figura reconeguda en l'àmbit de la cultura catalana quan travessà la frontera francesa camí de l'exili el 31 de gener de 1939: havia estat autora de dues novel·les, *Joana Mas* (1933) i *La peixera* (1938), i d'un opuscle que qüestionava la moral afectivosexual establerta, *La revolució moral* (1934); secretària de la Institució de les Lletres Catalanes; col·laboradora en publicacions com *La Dona Catalana*, *La Rambla*, *La Nau* i *Meridià*; directora del *Diari de Catalunya* el 1938; membre de la Unió de Dones de Catalunya; destacada integrant del Club Femení i d'Esports; militant successivament d'Acció Catalana, Esquerra Republicana i Estat Català, del comitè central del qual formà part; i cofundadora del Grup Sindical d'Escriptors Catalans de la CNT.

Jordi F. Fernández Figueras

Començava llavors un llarg període en el qual dos condicionants estroncaren la seva trajectòria creativa. El de l'exili, amb totes les seves dificultats materials i l'allunyament del seu públic lector natural, és evident i l'altre és el del seu aparellament amb Agustí Bartra —formalitzat l'octubre de 1939 a l'alberg de Roissy-en-Brie, on es refugiaven una vintena decriptors catalans—, una relació per la qual Murià deixaria en segon terme la seva activitat creativa per afavorir la projecció de la del seu company.

Podem atribuir aquesta renúncia a l'influx de la cultura patriarcal i d'una concepció romàntica de l'amor, a la devoció gairebé religiosa cap a l'«Home»? Possiblement, però tan sols en part, perquè crec que, en una persona tan intel·ligent i assenyada com ella, la decisió també havia de ser conseqüència de valorar el potencial literari d'Agustí Bartra com a més interessant que el seu. Una decisió arriscada, això sí, perquè en aquells moments Bartra era una figura molt modesta—un novell gairebé desconegut, amb una obra escassa—, mentre que ella comptava amb un reconeixement en el context literari i intel·lectual català del primer terç del segle XX.

Durant la trentena d'anys d'exili tan sols publicà dos llibres, el recull de relats *Via de l'est* (1946), i *Crònica de la vida d'Agustí Bartra* (1967), la seva obra més valorada i un bon exemple de text memorialístic pels seus continguts històric, biogràfic i autobiogràfic. No fou fins al seu retorn a Catalunya, el 1971, que veieren la llum les reelaboracions d'altres obres seves que havien estat redactades durant l'estada en terres americanes: *El país de les fonts* (1978), *El llibre d'Eli* (1982), *Res no és veritat*, *Alicia* (1984) i *Aquest serà el principi* (1986).

Sota la pluja, recentment publicat, reuneix els contes de *Via de l'est* i els d'*El país de les fonts*, més un parell dels publicats a *Lletres*, una de les revistes literàries catalanes dels exiliats a Mèxic.

Via de l'est és un recull de set narracions —algunes de carregades d'un lirisme sensual, però també en algun cas d'una cruïlla punyent— que reflecteixen diversos episodis relacionats amb l'estada a Roissy-en-Brie del grup d'escriptors exiliats.

El país de les fonts conté una desena dels contes que havia escrit al llarg d'una quarantena d'anys, des de «Sota la pluja» (1937) fins a «El país de les fonts» (1978) —alguns de publicats ja en revis-

■ Anna Murià (Mèxic, 1960)

tes i diaris, i altres d'inèdits— en els quals la presència d'alguns elements fantàstics mostra altres inquietuds que van més enllà del retrat psicològic dels personatges.

Una bona notícia, tot i que, segons el meu parer, la Murià que més pot atraure els lectors actuals (o almenys els de la meua edat), no és la que escriu narrativa —biogràfica i autobiogràfica ficcionalitzada en la majoria dels casos—, sinó l'autora dels articles d'opinió, reflexió i ressenya de lectura —recollits en gran part a *Reflexions de la vellesa* (2003)—, tant per la claredat i qualitat dels missatges com per la sobrietat i la manca d'artificis del llenguatge emprat. I, per descomptat, també l'autora de la *Crònica de la vida d'Agustí Bartra*.

Durant la trentena d'anys d'exili tan sols publicà dos llibres, el recull de relats *Via de l'est* (1946), i *Crònica de la vida d'Agustí Bartra* (1967), la seva obra més valorada

Aquest serà el principi presenta la vida d'uns personatges molt especials durant el llarg període que va des dels anys de la Segona República fins als del retorn a Catalunya passant pels de guerra i exili. Uns personatges molt especials perquè Martina Ordal, Víctor Montclar, Berta Mariner, Haima, Abel Urgell i Roger Galceran viuen unes experiències i mostren uns comportaments que, sense una correspondència exacta, reflecteixen en bona part els viscuts i desenvolupats per Anna Murià, Agustí Bartra, Mercè Rodoreda, Andreu Nin, Armand Obiols i Pere Calders.

Segons sembla —i aquesta és realment una molt bona notícia —, properament es tornarà a publicar, i en aquesta ocasió sencera, és a dir, amb les prop de cent pàgines inicials que mancaven en l'edició de 1986 i que són imprescindibles per aconseguir que, tal com volia l'autora, els lectors segueixin l'evolució de les seves personalitats des de l'adolescència fins a la vellesa sota el pes dels esdeveniments personals i les circumstàncies històriques que els havia tocat viure.

De tota manera, encara que potser no siguin allò més rellevant de l'obra d'Anna Murià, els dos llibres de contes que aplega d'aquesta nova edició, són ben interessants per començar a endinsar-se en la seva obra. I, sobretot, perquè contenen respectivament dues petites meravelles: «Sota la pluja» i «Via de l'est», el conte que dona nom a tot el recull.

■ Agustí Bartra i Anna Murià (Sant Miquel del Fai, 1970)

De la seva obra narrativa, em sembla especialment interessant *Aquest serà el principi* (1986), la seva creació més ambiciosa, una novel·la mai publicada de manera íntegra.

El llibre d'Eli (1982), que es pot considerar un *short story cycle*, un subgènere narratiu poc freqüent a la nostra literatura, i la novel·la *Res no és veritat*, *Alicia* (1984) completen el tercer dels llibres de narrativa amb què tancà la seva producció en aquest gènere. Totes dues presenten diverses perspectives al voltant de la condició femenina, la maternitat i les relacions de parella, i els seus contextos i conseqüències; i en totes dues es manté, encara que de manera més fonamentada, la reflexió sobre les alternatives a les relacions afectivosexuals establertes, que ja havia manifestat a l'opuscle de 1934 (paradoxalment per a una dona aparentment tan sotmesa en la pràctica a una concepció romàntica de la parella).

■ Anna Murià, *Sota la pluja*, Editorial Comanegra, 2022